
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

Kinh Thập Thượng (Dasuttara Sutta) 15

<blockquote>Kalama tri ân bạn ngocthytran00 ghi chép.</blockquote>

[05/11/2022 - 04:13 - ngocthytran00]

KINH THẬP THƯỢNG 15

Hôm nay chúng ta học 8 PHÁP CÀN SANH KHỞI

8 pháp đó tiếng Pali gọi là mahabodhita vitakka có nghĩa là 8 suy tư, 8 tư duy của bậc đại hiền.

Sẵn bữa nay nhìn chữ này tôi mới nhớ, nhớ bao nhiêu nói bao nhiêu sợ quên. mahabodhita là bậc đại nhân, là người phước nhiều, trí nhiều, căn duyên nhiều.

Vd như mình thấy 32 tướng tốt của Đức Phật, của chư Phật, hoặc của Chuyển Luân Vương thì gọi là mahabodhita lakkhana có nghĩa là hảo tướng của bậc đại nhân. Nhưng mà Pali còn 1 chữ nữa, vd như quý vị đọc kinh Bắc tông quý vị thấy chữ ma ha tát, ma ha tát từ chữ Pali là mahasatta là đại sĩ có nghĩa là người vĩ đại, còn bodhisatta là bồ tát tức là chúng sinh có trí tuệ, gọi là bodhisatta. Còn mahasatta là đại sĩ nhưng phát âm thành ma ha tát. Bồ tát ma ha tát thì mình không biết ma ha tát là ý gì, thì ma ha tát nó từ mahasatta là đại sĩ, có nghĩa là người có nhân cách lớn, đức độ lớn, chí hướng lớn thì gọi là mahasatta, là đại sĩ, là ma ha tát. Nhớ nha!

Còn Bồ Tát là âm, bodhisatta là chúng sinh có trí tuệ, bodhi là trí tuệ, satta là chúng sinh. mahabodhita ở đây, bodhisatta là người, mahabodhita cũng có nghĩa như mahasatta vậy đó có nghĩa là bậc đại nhân, người phước nhiều, người trí nhiều, người có tâm niệm lớn hoài bão lớn thì được gọi là mahabodhita.

Ở đây mình hiểu thêm 1 nghĩa nữa, hoài bão lớn đây là gì? Hoài bão vượt thoát tam giới gọi là hoài bão lớn. Còn tất cả những hoài bão, những mối quan hoài, những ưu tư thời mẫn thế của mình mà nó quấn quanh trong 3 cõi 6 đường thì không gọi là hoài bão lớn trong định nghĩa của Phật pháp. Người có hoài bão lớn là người hướng đến giải thoát cho mình, cho người, còn nếu mình kẹt kẹt đó thì cũng minimum tối thiểu cũng phải là cho mình, có nghĩa là hướng đến sự giải thoát sanh tử.

Còn tất cả những ý muốn lẩn quẩn quanh tùm tùm thì không phải là hoài bão lớn trong Phật pháp.

Thì ở đây trong thuật ngữ gốc gọi là 8 tư duy, 8 suy tư của bậc đại hiền, bậc đại sĩ, bậc đại nhân. Nhưng mà ở đây mình có thể hiểu căn cứ 1 nội dung thì ở đây có chỗ dịch là bát quán Phật pháp, 8 cái này là bát quán Phật pháp, tức là 8 tiêu chí để xác định đó có là Phật pháp hay không. 8 cái này nó có cái tên giống như ngày hôm qua lokadhamma là 8 ngọn gió đời, mặc dù chữ loka đây có nghĩa là thế gian, không có gió sương gì trong đó hết trơn đó, nhưng mình nói 8 ngọn gió đời hoặc là bát phong là người ta nghe người ta biết liền, chứ còn mình dịch 8 thế pháp nghe nó lạ. (4:39)

Ở đây cũng vậy, 8 cái này gọi là bát quán Phật pháp cũng được hoặc là 8 tiêu chí để xác định đó có phải là Phật pháp hay không. Vì sao? Là vì có 1 lần bà Gotami Kiều Đàm đi mẩu, bà là Ni Tổ, bà là Tỳ Kheo Ni đầu tiên của Phật giáo, mà bà cũng là em ruột của bà Maya, là dì ruột của thái tử Tất Đạt. Khi bà xuất gia rồi, bà đắc A La Hán lục thông tam minh và tứ tuệ phân tích.

Thì có lần bà đến bà lạy Phật.

- Bà hỏi: bạch Thế Tôn, Phật pháp ngày càng lưu truyền rộng rãi trong 3 giới 4 loài, rồi mai sau sẽ có biết bao nhiêu người ai cũng nói đây là lời Phật, đây là lời Phật thì cái người hậu lai phải dựa vào đâu để họ có thể xác định được đó là lời Phật hay không phải lời Phật?

Thì Đức Phật Ngài thuyết 8 tiêu chuẩn này nè.

- Ngài nói: Ngày Kiền Đàm di mẫu, pháp môn nào, giáo lý nào mà nó có nội dung, có mục đích, nội dung hướng đến mục đích, nội dung là ly dục, thiểu dục, là bớt muốn, appa là ít, iccha muốn.

1) Cái nào có nội dung hành trì ít muốn mà nó cũng dẫn đến cứu cánh chấm dứt ham muốn thì đó chính là tiêu chuẩn 1.

2) Tiêu chuẩn 2: giáo lý nào, con đường hành trì nào mà càng hành trì nó càng hướng đến sự tri túc, càng hướng đến sự ưa thích đời sống viễn ly, độc cư không thích đám đông, cái pháp môn nào dẫn đến sự tinh tấn, dẫn đến chánh niệm, dẫn đến định, dẫn đến tuệ, dẫn đến lìa xa hý luận thì với 8 tiêu chuẩn này thì người hậu lai có thể xác định đó là Phật pháp hay không. Còn những con đường hành trì nào mà càng hành theo, bản thân trí tuệ nó thấy là vô lý, mà càng hành theo càng lười biếng, càng hành theo càng thích đám đông, càng thích quần tụ, càng thích náo nhiệt, càng thích hưởng thụ, đa tham, đa dục thì đó không phải là Phật pháp.

Mà Phật pháp là mình càng theo, càng hành trì, càng hiểu biết thì mình càng có lý do để mình hướng tới 8 điều kiện này. Thì 8 cái này tôi nghĩ không cần giải thích nhiều, cái khó là mấy cái sau nè, khó là mấy cái sau đó. Tôi tiếc cho người nào không có nghe mấy cái sau, chứ mấy cái này là phán đoán ra được nhưng mà không nói không được, phải nói.

Thứ 1: Pháp này dẫn đến thiểu dục chứ không phải đa dục. Thiểu dục ở đây là gì ta? Thiểu dục ở đây là gồm có 4.

- ✓ Một là thiểu dục trong vật chất.
- ✓ Thứ hai là thiểu dục trong sở chứng.
- ✓ Thứ 3 là thiểu dục trong sở học.
- ✓ Thứ 4 là thiểu dục trong sở hành (đầu đà).

- Thiểu dục trong vật chất là sao?

Thiểu dục trong vật chất có nghĩa là đối với những nhu cầu vật chất mình chỉ dừng lại ở mức tối cần thôi thì đó gọi là thiểu dục. Quý vị nghe kịp không?

Tôi nói biết bao nhiêu lần mà có nhiều người nghe mà lặp lại không giống mới ghê. Tôi đã nói biết bao nhiêu lần, cả trăm lần, cả ngàn lần mà ghi cũng lộn.

Ngày ta chưa học đạo hành đạo thì ta chạy theo cái thích, thờ ơ cái cần, học đạo 3 mớ thì ta giảm cái thích đi, và chú ý đến cái cần nhiều hơn. Thêm 1 bước nữa thì ta cắt cái thích đi, chú ý đến cái tối cần thôi. Quý vị nhớ nha! Ở ngoài đời chưa tu thì chạy theo cái thích, thờ ơ cái cần, rồi sau biết 3 mớ thì bắt đầu mình giảm cái thích, mình chú ý đến cái cần. Rồi cuối cùng thì chỉ giữ lại cái tối cần thôi.

Thì đối với vật chất cũng vậy, không có chạy theo cái thích, không chạy theo cái muốn mà chỉ giữ lại ở mức nhu cầu thôi. Và ở đây các vị nhân tôi giảng ở đây quý vị ngồi nghe và ngồi nghĩ lại bản thân mình. Thật sự nhu cầu vật chất của quý vị không có nhiều. Tôi không có cần ở chung với ai hết, tôi không cần ở chung nhà với ai hết, tôi cũng biết cái chuyện đó. Từ trong bếp tới phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm, đúng là nhu cầu thật sự của mình, áo quần, nồi niêu, xoong chảo, bàn tủ, giường ghế, đúng là nhu cầu thì nó không có nhiều lắm đâu quý vị, không có lấy của mình nhiều tiền lắm đâu. Nhưng mà khi mình đã đặt cái thích lên hàng quan trọng rồi đó, xếp cái thích trên cái cần thì lúc đó mình mới tiêu tiền dữ dội.

Đối với người tu cũng vậy, cho nên cái đầu tiên là thiểu dục trong vật chất là bớt thích đi. Từ cái bớt thích mình chỉ giữ lại cái cần và cuối cùng giữ lại cái tối cần thôi.

- Thiểu dục trong sở chứng là sao?

Thiểu dục trong sở chứng có nghĩa là không muốn ai biết mình đắc chứng cái gì. Các vị nghe kịp không? Hành thiền mà đắc cái này, đắc cái kia, kể cả có hỷ lạc, có khinh an, nghe nhẹ tênh, sắp bay được, thấy xẹt xẹt như hàn gió đá vậy đó, im lặng không có nói, không có mong người khác biết

mình tu hành tới đâu. Nhớ nha, cái số 2 thiếu dục trong sở chứng có nghĩa là không có lòng mong muốn người ta biết mình tu hành tới đâu.

- Thiếu dục trong sở học là sao?

Còn cái số 3 là không có lòng mong muốn người ta biết được kiến thức sâu rộng của mình. Sâu rộng là tốt nhưng muốn người ta biết là bậy. Các vị nhớ nha! Tu hành mà có đắc chứng là tốt nhưng muốn người ta biết mình đắc chứng cái gì đó là bậy. Kiến thức càng sâu càng rộng là tốt nhưng muốn người ta biết mình sâu mình rộng là bậy.

- Thiếu dục trong sở hành.

Cái thứ đó là thiếu dục trong sở hành.

Tôi nhắc lại nha. Thiếu dục gồm có 4. 1) Thiếu dục trong vật chất không có muốn nhiều chi mỗi thứ ở mức tối cần; 2) Thiếu dục trong sở chứng có nghĩa là không có lòng mong muốn người ta biết mình đắc chứng tới đâu; 3) Thiếu dục trong sở học có nghĩa là không muốn người ta biết mình biết nhiều hiểu rộng; 4) Thiếu dục trong sở hành có nghĩa là không có mong muốn người ta biết là mình đang thực hiện pháp tu gì. Đặc biệt chẳng hạn như hạnh đầu đà.

Cái này cho phép tôi nói hơi dễ gây thù oán mà không nói không được. Vd như mình muốn trình duyệt cho người ta biết là mình trong sạch. “Không được đâu con, không được đâu con, sư không có nhận cái này nhiều được, bây giờ sư đang giữ cái hạnh đó, hạnh đầu đà, sư không có giữ y dư”. “Không không cái này giấc chiều sư không có nhận cái này đâu con”. Cái đó làm chi, không cần phải cho người ta biết, mà phải nói 99,9 tu sĩ bị cái bệnh này. Tức là có lòng tu thì tốt nhưng mà lại mê muốn cho người ta biết. “Thầy thầy không có nhận cái đó con, sư không có nhận cái đó con, sư bây giờ đầu hạ sư đã nguyện rồi, nguyện không có nói, không có tiếp xúc nữa, không có nhận tiền, sư bây giờ là không có nhận thực phẩm buổi chiều con, mình không có dùng nhận làm chi cái đó là tội con, là phạm luật”.

Cái đó không có nên, tuyệt đối không có nên, mình nói làm chi. Cầu thoát sanh tử, sợ hãi trầm luân thì cái gì cũng bỏ được xá gì 1 tí nề phục của cư sĩ, nói thẳng luôn như vậy, nha. Xá gì, họ nề mình thì được cái gì, nó húng nó khen 1 bữa ngày mai nó chán nó qua ông khác là nó coi mình như rác. Chuyện vậy mình cũng không hiểu.

Phật tử họ lạ lắm, Phật tử nói riêng và lòng người nói chung nó lạ lắm, bữa nay mình mê 1 thằng cơ bắp, ngày mai mình mê cái thằng nghệ sĩ, ngày một mình mê cái thằng cước quyền, bữa kia mình mê cái thằng sang trọng, tùy à. Cho nên cái lòng người mình không có lường được. Tại sao phải mong cho người khác biết mình làm chi?

Như vậy thì có 4 cái thiếu dục. Thiếu dục trong vật chất là dễ hiểu nhưng 3 cái sau rất là khó làm, thiếu dục trong sở chứng, thiếu dục trong sở học và thiếu dục trong sở hành. Có nghĩa là mình có được cái gì thì hãy nhớ rằng đó chỉ là thuốc chữa bệnh thôi, mà mình đang bị bệnh mà, từ cái chuyện đắc chứng cho đến học hành hay là thọ trì 1 cái hạnh đầu đà hay cái hạnh gì đó nó chỉ là uống thuốc chữa bệnh thôi, không có gì để khoe hết đó, không có gì lấy làm tâm đắc.

1. Giáo pháp này dành cho người thiếu dục không phải dành cho người đa dục.

2. Giáo pháp này dành cho người tri túc chứ không phải dành cho người không có tri túc.

15:25

Tri túc bữa hôm nói rồi, gồm có 2, tiếng Pali là santutthi và santosa. Cả 2 đồng nghĩa, có nghĩa là tự vui với thứ có được, không cần tìm thêm. santutthi nó từ santus, tus có nghĩa là vui, santosa nó cũng từ santus, vd chữ Tusita là Đâu Suất, Đâu Suất là tiếng Anh nha.

Đâu Suất thiên là cõi mà chư Thiên luôn vui vẻ khi nghĩ đến công đức quá khứ của mình. Ở cõi này thường là trụ xứ của chư Bồ Tát. Bồ Tát ở đây vd như Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên, Ngài A Nan, Ngài Ca Diếp, vd như vậy. Riêng Ngài Ca Diếp đó, đặc biệt là Ngài từ trên cõi Phạm Thiên xuống, đó là đặc biệt nha. Chứ còn hầu hết những vị chờ để mà xuống thành đạo đều là từ Đâu Suất xuống. Cái cõi đó là cõi của dân nhà giàu tiền nhiều, tối tối là đem số tiết kiệm, đem nguyên rồ hột xoàn ra ngồi đếm. Đó là cõi Đâu Suất, tức là họ giàu đến mức tối tối họ đem nguyên rồ hột xoàn ra họ đếm. Thì ở trên đó toàn là dân phước báu không à. Cho nên là họ nghĩ đến công đức của họ là họ đã sung sướng suốt mùa thu nha.

Hồi nãy tôi vd thôi chứ mai một mà nghe rồi đi kể lại nói sư Giác Nguyên nói cái cỗi đó ăn rồi ngồi đếm hột xoàn không, không phải. Các vị có hiểu không ta? Các vị có hiểu ăn rồi ngồi đếm hột xoàn không? Các vị có hiểu chữ này không? Tusita 18.00 là cỗi vui về. Chứ mai một kể lại mà kể kiểu bebe là chết tôi. Tôi nói cái cỗi này tại sao tôi nói là cỗi sướng? Là bởi vì nó ăn rồi nó ngồi nó đếm hột xoàn có nghĩa là nhớ lại công đức của mình là họ đã phê rồi, khỏi ăn uống gì hết nha. Chữ tus là vui.

18:50-20:00 : sư nói lộn

Yathalabhasantosa có nghĩa là vui lòng thọ dụng theo phước báu mình có.

Còn yathabala có nghĩa là sức mình tiêu thụ tới đâu thì mình nhận tới đó thôi. Như bữa hôm tôi có nói, vd như mình chỉ cần 2 cái là đủ rồi, mình không thể nào nhiều hơn được nữa, mình thấy tiếc rắng lấy thêm. Hoặc là cái đó nó đối với mình nó hơi lớn, nó hơi nặng, nó hơi công kênh nhưng mình tiếc mình không đành lòng mình bỏ. Cái đó không được.

Yathabala là tùy cái khả năng tiêu thụ, thọ dụng theo khả năng tiêu thụ.

Yathasaruppasantosa có nghĩa là thọ dụng tùy theo vị thế, tư cách của mình.

Bữa hôm tôi nói rồi, vd mình tu sĩ có nhiều món mình không thể dùng được bởi vì nó đòi quá. Mình là 1 vị sư còn nhỏ, còn trẻ, chưa tiếng tăm mà mình xài cái món đó thì nó hơi gây sốc. Nhớ nha! Người xuất gia không có dùng đồ quá giống ngoài đời, quá sang, quá xịn. Ngược lại quý vị tân thọ Tỷ Kheo, hoặc là sa di hoặc mình còn nhỏ mà mình xài đồ thấy ghê quá. Vd nhà mình giàu hoặc đệ tử mình nó giàu rồi cho trong phòng mình là tơ lụa gấm vóc, trang hoàng trần thiết nhìn hoành tráng nguy nga thì cái đó không có nên. Mình phải tùy cái vị thế, tư cách của mình mà mình sử dụng cho thích hợp. Trường hợp đó gọi là yathasaruppasantosa.

Trong chú giải nói như vậy đó. Thì giáo pháp của Đức Phật thích hợp cho những người nào có 3 cái này nè. Giáo pháp nào dẫn đến 3 cái này nè thì cái đó là 1 trong những tiêu chí của Phật pháp.

3. Pháp này dành cho người an tịnh độc cư chứ không dành cho người ồn ào náo nhiệt.

An tịnh độc cư ở đây gồm có 3.

- Một là thân độc cư là lìa xa đám đông
- Hai là tâm độc cư: Tu tập thiền định là tâm độc cư
- Ba là sở y độc cư: Chứng Thánh thì gọi là sở y độc cư

Độc cư là sao? Ekibhava là sống 1 mình gọi là sống độc cư, ekieka là 1, bhava là trạng thái. Ekibhava là trạng thái lẻ loi cô quạnh, cô đơn, cô quẽ.

An tịnh độc cư gồm có 3 là thân độc cư, tâm độc cư và sở y độc cư.

Thân độc cư có nghĩa là cái kiểu sống của mình, cái nếp sinh hoạt của mình ai nhìn vào cũng thấy rõ ràng thẳng cha này chả chơi 1 mình nè, solo. Cái đó gọi là thân độc cư, ai nhìn cũng thấy. Nhưng mà cái thứ 2, thứ 3 người ta nhìn vào không thấy được.

Tâm độc cư có nghĩa là xưa giờ mình không biết đạo, không hành đạo, không học đạo, tâm cứ đi lãng xãng, hướng tới trần này cảnh nọ, người này người kia, tâm lúc nào cũng không chịu 1 mình, lúc nào cũng kiếm cái này cái kia xấp vô. Còn bây giờ là mình trở về với mình.

“Tự mình biết riêng mình
và ta biết riêng ta”

Tập trung vào ở trong đời sống thiền định thì cái tâm đó mới là tâm độc cư. Còn như ngày hôm qua tôi nói có nghĩa là thân viễn ly mà tâm không viễn ly có nghĩa là ở 1 mình mà cái lòng nghĩ điều này, nghĩ điều kia chưa kể thời buổi này mang tiếng ở 1 mình mà cứ lên Facebook rồi email rồi massage rồi alo. Các vị tưởng tượng cứ alo, massage, facebook, các vị tưởng tượng đi, độc cư là độc cái nổi gì. Cho nên tuy ở 1 mình nhưng cái tâm nó không ở 1 mình, cái đó gọi là không có độc cư.

Còn tâm độc cư đây là lúc ở 1 mình là chỉ có thiền thôi.

26.00

Sở y độc cư tiếng Pali là Upadhi. Upadhi là gì ta? Có nghĩa là thân sanh tử gọi là Upadhi. Cái thân sanh tử này, tám thân này nè gồm danh và sắc cái này gọi chung là thân sanh tử Upadhi. Mà tại sao chứng Thánh gọi là sở y độc cư? Là vì sao? Là bởi vì hễ còn là phàm thì chúng ta còn tới cỗi này, tới cỗi kia, mà đâu có cỗi nào ở 1 mình quý vị. Không có nha, không có cỗi nào sống 1 mình hết đó.

Làm heo thì cũng phải chung chuồng, chung bầy với biết bao nhiêu con heo khác. Rồi làm chó thì nó không có bầy thiết, chó rừng thì có à, nhưng chó nhà ít ra nó còn có chung với chủ, còn con đực trúng con cái, con cái trúng con đực. Rồi cá, rồi muối, rồi ruồi coi như là nó sống quần thể.

Cho nên hề còn mang thân sanh tử là chúng ta còn chung chạ, còn tìm người để xáp vô kết hợp hội nhập, bla bla... còn mang thân sanh tử là còn có khả năng quần tụ, kết hợp với nhóm này, nhóm nọ. Còn đã chứng Thánh rồi thì khả năng đó coi như không còn nữa, cái khả năng đi cõi này cõi kia kiếm cái đám nào đó để xáp vô đó, cái đó không còn nữa, dù đó là Tu Đà Hoàn. Tu Đà Hoàn họ chỉ còn khả năng đó trong vòng 7 kiếp mà đã vậy khi chứng Tu Đà Hoàn rồi người chứng Tu Đà Hoàn họ không có khả năng quần tụ với người xấu thừa quý vị. Quý vị phải biết cái này nha. Chứng Thánh rồi không có khả năng xáp vô người ta nữa.

Hữu học thì chỉ còn khả năng xáp vô với người lành thôi. Còn bậc La Hán thì không còn muốn xáp vô bởi đâu còn chỗ tái sanh đâu, đâu còn chỗ xáp vô nữa. Còn hữu học thì còn. VD như vị đó còn sanh về cõi Phạm Thiên, xáp với mấy ông Phạm Thiên, sanh về cõi Dục Thiên, thì còn xáp vô mấy ông Dục Thiên, sanh trở lại cõi người cũng xáp vô trong những gia đình cỡ tầm nào họ mới vô chứ không phải thứ tào lao bí đao mà họ vô nha. Cho nên dù gì Tu Đà Hoàn cũng còn chút ít cơ hội để xáp vô chỗ này chỗ kia nhưng mà xáp vô chỗ rất là đàng hoàng nha, danh gia vọng tộc không à nha. Còn cỡ như mình phiền não còn nguyên thì coi như chỗ mà mình có thể xáp vô thì gọi là vô số kể.

Cho nên trường hợp như các vị Thánh gọi là sở y độc cư. Độc cư là vậy, có nghĩa là các Ngài không còn khả năng xáp vô bầy, đoàn, đám, nhóm nào tào lao nữa. Nhớ cái đó.

Giáo pháp này thích hợp với người viễn ly không thích hợp người quần tụ.

Cái này hồi này giải thích hết rồi

Cái chữ quần tụ ở đây là sao ta? Quần tụ với người, quần tụ với cá nhân, quần tụ với đoàn thể, quần tụ với phiền não, quần tụ với các cảnh giới tái sinh. Tất cả các trường hợp đó đều được gọi chung là SAṄGANIKĀ. SAṄGANIKĀ là quần tụ tức là xáp vào đám đông hay gắn kết với ai đó cũng gọi là SAṄGANIKĀ. Nó từ chữ san có nghĩa là với, gana là nhóm, đám, SAṄGANIKĀ có nghĩa là sự quần tụ, xáp vô đám đông, gắn kết với ai đó.

Giáo pháp của Đức Phật thì không, phải tách rời, tách rời, tách rời, hồi xưa giờ nó khổ là bởi vì nó hay xáp lăm, nó bớt xáp nó mới bớt khổ, không xáp thì không khổ.

4. Giáo pháp này chỉ dành cho người tinh tấn, không dành cho người giải đãi.

Hôm qua chúng ta đã học về 8 lý do để lười biếng và 8 lý do để tinh tấn bà con còn nhớ không?

Suốt cuộc đời này của chúng ta dù ở ngoài đời hay trong đạo chúng ta có rất nhiều lý do để lười biếng, còn lý do để tinh tấn thì mình phải nói thiệt, phải can đảm nói thẳng với nhau rằng là lý do để tinh tấn nó không có nhiều lắm. Mình đó, tôi đang nói mình đó, chúng mình đó.

Mặc dù 8 lý do để tinh tấn cũng nhiều như là lý do để mà lười biếng nhưng mà với những người lười biếng thì họ không có lý do để tinh tấn. Không biết nói vậy trong room có nghe kịp không? Nó có đó nhưng có trong đầu chứ ở mình thì không có nha. Mình có nhiều lý do để lười biếng hơn lý do để tinh tấn. VD như mình sắp đi xa, mình vừa trở về, mình sắp làm việc nặng, mình vừa làm xong việc nặng, rồi mình bị bệnh, rồi bla bla... nói chung là chúng ta có rất nhiều rất nhiều lý do để lười biếng.

Trong khi đó nói theo Phật pháp thì chỉ có 4 lý do để chúng ta tinh tấn, nhớ 4 cái này là đủ run rồi.

- Thứ 1 không biết mình chết lúc nào
- Thứ 2 là không biết mình có thể đắc chứng lúc nào
- Thứ 3 cơ hội gặp được chánh pháp là cực kỳ khó khăn
- Thứ 4 điều kiện đắc chứng không phải lúc nào cũng có, rất là khó. Các vị tưởng tượng trong 1 cái lu đường kính 1m, mà các vị bỏ đầy trái chanh, các vị đánh dấu 4 trái mà quý vị nhắm mắt thò tay vô hốt được 4 trái đó xác suất nó rất thấp. Nguyên cái lu đường kính 1m mình bỏ đầy chanh trong đó, bỏ chừng 1000 trái chanh mà trong đó có 4 trái mình đánh dấu, mình thò tay mình mò nhắm mắt nha, nhắm mắt mò đặng 4 trái đem lên chuyện rất là khó.

Ở đây cũng vậy, thứ 1 mình không biết mình sống được bao lâu, thứ 2 là mình không biết cơ hội đắc chứng lúc nào, thứ 3 cơ hội gặp được chánh pháp là rất khó, thứ 4 điều kiện đắc chứng không phải dễ. Mình có 4 cái này, nghĩ đến 4 cái đó là thấy run rồi, bởi vì cơ hội làm người rất là hiếm hoi.

Nghĩ đến mấy cái chuyện này thôi:

Được làm người có dễ đâu
Được làm người khó lắm,
Sống lâu trên đời
Được nghe Phật pháp tuyệt vời
Được vui gặp Phật ra đời khó thay.

Chỉ nhớ 4 cái khó đó thôi là tự nhiên nó đủ tinh tấn rồi, siêng rồi.

Còn đạo nào hứa hẹn tu tắt, giải thoát hiện đời gì đó, tu mau kéo trễ, chim bay về núi tối rồi, không lo tu tập còn ngồi chi đây, thời mạt pháp phải tu gấp để về hội Long Hoa kiểu vậy đó. Xin thưa mấy cái đó nói nghe cho nó sang vậy thôi, chứ còn nói chưa đủ cho thằng Tèo nó teo.

Phải nói là chánh pháp nhớ tới những điều khó là mình mới tinh tấn được

Được làm người có dễ đâu

Được làm người khó lắm,

Sống lâu trên đời

Được nghe Chánh pháp tuyệt vời

Được vui gặp Phật ra đời khó thay.

Chánh pháp để dành cho người tinh tấn không phải dành cho người lười biếng.

5. Chánh pháp là dành cho người niệm mạnh, không phải dành cho người thất niệm

Thất niệm ở đây có nghĩa là không có tu 4 niệm xứ. Bởi vì chúng tôi đã nói 1 tỷ lần ở trong room này có nghĩa là không hề có hạnh phúc ở người thất niệm, bởi 1 người không có chánh niệm mà họ có được niềm vui nào thì đó là ảo giác. Bởi vì sao? Vì bản chất thế giới này là khổ chứ không phải vui, bản chất thế giới này là sanh diệt chứ không phải vĩnh cửu. Khi mà ta có cái để ta vui, ta có cái để ta giận có nghĩa là ta đang ngộ nhận về thế giới này. Tôi biết, tôi biết nhiều người trong room có thể cười thầm khi tôi nói có vẻ quá trớn, nhưng sự thật đó là như vậy. Thế giới này nó là đặng, bản chất nó là đặng, bởi vì nó là sanh diệt. Thế giới này nó sanh diệt nhanh đến mức mà chúng ta thật ra không kịp có chỗ đặt bàn tay mà nắm mà cầm mà ôm.

Đây là cốt lõi của Tuệ quán. Tại sao 1 hành giả tuệ quán không thích không ghét cái gì hết? Thì câu trả lời rất đơn giản là bởi vì mọi thứ luôn sanh diệt với 1 tốc độ nhanh nhất, nhanh hơn những tốc độ mà chúng ta biết đến trong thế giới vật chất hôm nay như là tốc độ ánh sáng.

Cho nên vì danh sắc, thân tâm, buồn vui sanh diệt quá nhanh cho nên chúng ta có không kịp có thời gian để nắm bắt, ôm chầm lấy bất cứ 1 cái gì hết. Ấy vậy mà khi ta có được cái để ta ôm, có được cái để ta cầm, có được cái để ta đẩy ra, có được cái để ta đẩy vào, có cái để ta thích và có cái để ta ghét, có nghĩa rằng là cái đó nó là không thật. Bởi vì nếu mà cái thật nó nhanh lắm mình cầm không có kịp. Quý vị nhớ nha, nếu đúng là bản chất thế giới, chúng ta ôm không kịp, chúng ta cầm không kịp, chúng ta đẩy ra không kịp thì làm gì có cái ghét và có cái thích.

35:45

Nhưng mà khi chúng ta có thích có ghét có nghĩa là chúng ta nghĩ rằng có cái gì đó đáng để mình ôm, đáng để mình đẩy ra. Mà khi chúng ta nghĩ rằng có cái đó, có nghĩa rằng cái đó là cái tào lao, cái đó không có thật. Trong room nghe kịp không ta?

Cho nên sống chánh niệm là sao? Sống chánh niệm có nghĩa là luôn luôn ghi nhớ, ghi nhận biết rằng mọi thứ đang xảy ra. Chánh niệm phải định nghĩa như thế này tôi mới vừa lòng mát dạ. Chánh niệm định nghĩa là ghi nhớ biết mình tôi không chịu, tôi không chịu định nghĩa đó. Tôi chịu định nghĩa của Ngài Xá Lợi Phất.

“Chánh niệm là sự ghi nhận kịp thời tánh sanh diệt của mọi thứ trước mắt”, phải như vậy đó. Và đối với hành giả Tứ Niệm Xứ thì nên ghi nhận tâm tham vừa diệt nó hay hơn là tâm tham không có mặt. Hành giả Tứ Niệm Xứ nên ghi nhận tâm thiện vừa diệt, tâm tham vừa diệt, tâm sân vừa diệt, hoài nghi vừa diệt, ngã mạn vừa diệt. Bởi vì khi ta thấy nó thì nó đã không còn nữa.

Tôi biết, tôi biết hôm nay tôi nói cái này là thế nào cũng có người bóc alo gọi thầy gọi bà, gọi sư phụ, sư tổ tùm lum tham khảo, tham vấn, ném đá nha. Mặc dù là ném đá dẫu tay thì cũng cứ ném, đó là lời của tôi, tôi chịu trách nhiệm.

Chánh niệm là sự ghi nhận kịp thời tâm sanh diệt của mọi thứ trước mặt. Chứ còn nếu nói chánh niệm là biết cảnh hiện tại thì xin thưa các bố, có cái hiện tại nào mình ghi nhận kịp không? Khi mình biết đây là tâm tham thì nó đã mất tiêu rồi, bởi vì cái tâm ghi nhận tâm tham nó là tâm thiện. Nó là tâm tham khi nó có tâm rời ra để quý vị biết tâm tham thì cái tâm tham đó mất tiêu rồi. Nó khổ như vậy là vì nó sanh diệt quá nhanh đi, cho nên nó xen kẽ với nhau. Và chính vì cái tâm mình vừa ghi nhận nó là tham, thì cái tham mình thấy được là nó mất rồi.

Nó mất thì lúc đó tâm thiện nó sẽ có mặt, nhưng ngay tiếp theo đuôi cái tâm thiện này là có 1 loạt tâm tham khác nó nhào vô. Mình bèn niệm biết tâm tham, tâm tham, thì lúc mình niệm thì tâm tham nó lại mất. Mất lại tiếp tục cứ thiện, tham; tham, thiện; thiện, tham; tham, thiện.

Khi chánh niệm lâu ngày cộng với ba la mật nữa thì số lần tham xuất hiện ít đi, thay vì trước đây nó xuất hiện 1 tiếng 80 lần bây giờ nó còn có 79 lần thôi, hoặc là 30 lần thôi, nhớ nha.

Cho nên khi mà ta biết nó thì nó mất tiêu rồi. Nhớ nha! Cho nên chánh pháp dành cho người có niệm là như vậy. Bởi vì chỉ có cái ông có chánh niệm ông mới nhận ra những sự thật sau đây:

Thứ nhất: Chỉ có ông có chánh niệm ông mới kịp nhận ra lời Phật dạy rằng mọi thứ vô thường. Mặc dù cái biết đó là trí nhưng mà không có niệm thì trí nó dựa vào đâu nó biết? Phải có thẳng niệm nó nằm ở đó. Cho nên điều thứ 1 có niệm thì mới thẩm lời Phật. À thì ra vô thường nó nằm ở đây. Mà cái gì vô thường? Cái gì là vô thường thì cái ấy là khổ, mà cái gì là khổ thì cái ấy là vô ngã.

Để ghi nhận cái sanh diệt liên tục này chỉ có ông chánh niệm thôi chứ không có ông nào vô trong đó làm chuyện này hết. Ông là người chụp hình lại cho ông trí tuệ ông ghi nhận ông biết ông xác định. Đây cái này là vô thường, cái này là danh, cái này là sắc. Và chỉ có chánh niệm thì nó mới cho mình thấy được lời Phật, chỉ có chánh niệm mới giúp cho mình hiểu rõ cái mình thích và cái mình ghét nó là cái gì.

Và cái thứ 3, chỉ có cái niệm nó cho mình lia thích ghét thì nhờ vậy mình mới có niềm an lạc của người không thích ghét.

- Thứ 1 chánh niệm giúp mình xác tín lời Phật.
- Thứ 2 chánh niệm giúp mình thấy được bản chất của hạnh phúc và đau khổ
- Thứ 3 chánh niệm giúp cho quý vị 1 thứ hạnh phúc mà xưa giờ quý vị không bao giờ tưởng tượng là nó có, đó chính là thứ hạnh phúc của người không có gì để thích và không có gì để ghét.

Ngày nào mình không biết đạo mình cứ tưởng là phải có cái gì mình thích mới hạnh phúc, né được cái mình ghét mới là hạnh phúc. Tôi nhắc lại, không biết đạo thì ai cũng nghĩ như vậy hết. Có được cái mình thích, né được cái mình ghét, đó là hạnh phúc.

Nhưng mà tới lúc hiểu đạo, hành đạo rồi thì thấy không phải như vậy. Vì sao? Có được cái mình thích không phải là hạnh phúc, vì bằng cách nào mình có được nó? Có được nó rồi mình phải làm sao để đừng mất nó và khi mất nó rồi có khổ hay không? Nghĩ bao nhiêu đó đủ run ròi. Đó là đối với cái mình thích.

Còn đối với cái mình ghét thì khỏi nói rồi, mình ghét nó mình tránh được nó hay không và tránh được bao lâu. Tránh được hay không là đã khổ rồi mà tránh được bao lâu, bây giờ tránh không được là khổ, nếu mà tránh được thì xin hỏi tránh được bao lâu. Còn thân sanh tử phiền não trùng trùng mà tránh được bao lâu.

Cho nên khi với niệm hành giả thấy mọi thứ tiếp nối nhau sanh diệt thì sao ta? Hành giả không còn thiết tha đi tìm cái cầm nắm và cũng không xác định cái để xô đẩy. Khi 1 người sống không bằng ý niệm PULL hay là PUSH đẩy hay là kéo nữa thì họ được có cái an lạc, cái an lạc này nó bền nè. Còn cái an lạc do có được cái mình thích, cái an lạc do đẩy được cái mình ghét, cái an lạc đó nó không có bền. Vì sao? Vì đó là cái mình thích, tôi đã nói rồi, mình không chán nó, nó cũng bỏ mình, cái nào cũng khổ hết đó, chán nó mà bỏ không được cũng khổ, mà nó bỏ mình trước khi mình chán nó cũng khổ. Đó là cái mình thích đó.

Đối với cái mình ghét có tránh được hay không và tránh được bao lâu. Thôi thì con lạy mấy bố không có thích không có ghét, thấy nó thôi nha.

Chánh pháp này dành cho người có niệm chứ không phải dành cho người thất niệm.

6. Pháp này dành cho người có định tâm chứ không phải dành cho người không có định.

Vì sao? Cái này giảng sơ sơ thôi. Giới năng sinh định, định năng sinh tuệ, không có định thì làm gì có tuệ, không có tuệ thì làm gì có giải thoát. Không có định ở đây chúng ta có thể không có đắc thiên, ok, nhưng mà chúng ta cũng có cận định hoặc sát na định. Chứ còn nếu các vị nói với tôi, các vị nói các vị là người học Phật, tin Phật và tu Phật, các vị không cần đến định thì tôi không biết các vị thuộc về cái loại này hơi lạ à.

Bởi vì không có định các vị không có làm cái gì được hết đó. Các vị làm sao có thể vào trong room này nghe giảng mà không cần định được quý vị, chuyện đó không có. Chỉ ngồi nghe giảng thôi. Rồi xa hơn 1 chút, cái hành trình quan trọng bậc nhất, tối yếu, cốt tủy, quan trọng hàng đầu của người tu là tu tập tuệ quán. Tu tập tuệ quán mà không cần tới định thì tôi không biết cái tuệ ở đâu nó ra được. Cho nên giáo pháp này dành cho người có định là như vậy.

Cái định nếu mà hỗ trợ cho tuệ quán giúp ta chứng ngộ thì quá tuyệt. Còn tối thiểu cái định giúp cho ta thành tựu các tầng thiên, chết sanh về cõi Phạm Thiên, rồi mai kia gặp Phật ra đời mình xuống nghe pháp cũng sướng hơn mấy ông Dục Thiên rất là nhiều, bởi vì mình cũng có cốt ly dục, ly sân rồi.

Cho nên cái pháp này dành cho người có định chứ không phải dành cho người không định.

7. Pháp này dành cho người có tuệ chứ không phải dành cho người ác tuệ.

Có nghĩa là sao ta? ở trong đây các Ngài giải thích thế này. Tuệ có nghĩa là trí nhân quả. Tuệ trong chỗ này ám chỉ trí tuệ trong nghiệp lý tiếng Pali kêu là kammāsakata nana 44.15, có nghĩa cái trí biết rằng mỗi người trong đời này có nghiệp riêng. Cái trí này rất là quan trọng, quan trọng ở chỗ nào? Nó có 3 ý nghĩa, tại sao trí này quan trọng?

- Thứ nhất khi ta nhớ mỗi người trong đời này tự có nghiệp riêng, cuộc đời của mỗi người là do chính mình quyết định lấy, không phải do 1 đấng, 1 bậc nào quyết định hết thì mình sẽ sống cẩn trọng hơn, sống có trách nhiệm với mình hơn, nói có trách nhiệm, suy tư có trách nhiệm, hành động có trách nhiệm. Cho nên thứ nhất khi mình biết mỗi người tự có nghiệp riêng không ai có thể can thiệp quyết định cuộc đời của mình hơn là mình, như vậy mình sẽ có đời sống tốt hơn.

- Khi mình luôn luôn ghi nhớ rằng mỗi người có nghiệp riêng thì đối với người mình ghét đó, mình chỉ nghĩ rằng mình không cần ra tay với họ, nghiệp ác của mỗi người đã đủ để cho người ta khổ rồi. Nghiệp ác của họ đủ xử họ rồi mình không cần phải ra tay.

- Còn cái lợi ích thứ 3, đối với người mình thương, thay vì mình tiếp tục mình nặng lòng, mình khổ tâm phải lo lắng cho họ, lo mà lo trong tầm tay thì không nói gì, còn có trường hợp mà bỏ tay, có khi bỏ xác, bỏ chiêu mà mình vẫn chưa lo được thì trong trường hợp đó mình vẫn nghĩ mình thương người ta cỡ nào đi nữa thì cũng không bằng thiện nghiệp quá khứ của người ta. Nếu mà người ta có thiện nghiệp thì cái chỗ này, trường hợp này, hoàn cảnh này dứt khoát nó sẽ giúp người ta.

Đó là 3 lợi ích của cái trí này, trí này gọi là trí thấy mỗi người tự có nghiệp riêng. Một là đối với bản thân mình sẽ sống trách nhiệm hơn, thứ 2 là đối với người mình ghét thì mình cũng không cần phải tiếp tục hờn giận, nung nấu căm thù bởi vì mình cứ nghĩ họ có ác nghiệp của họ. Còn đối với người mình thương yêu thì mình cứ nghĩ rằng họ lại có thiện nghiệp của họ. Các vị nhớ nha. Đây là 3 cái rất là cần.

8. Giáo pháp này dành cho người lìa xa hý luận chứ không phải dành cho người hý luận.

Hý luận ở đây, đây là 1 chữ dịch rất là tạm, chữ 46.45 nippapanca ở đây nó có nghĩa là mắc míu, mà thôi bây giờ người ta sửa chữ hý luận này trong bản in sai, hý luận nha, có nghĩa là bận tâm bởi những chuyện ruồi bu, còn mắc míu bởi những chuyện ruồi bu gọi là papanca. Thì hý luận ở đây ám chỉ cho 3 phiền não: Ái, Mạn, Kiến.

Hễ còn 3 cái này là người ta còn thích rong chơi, thích trò chuyện, thích quần tụ. Chính vì 3 cái này nó dẫn đến rong chơi, bàn cãi và quần tụ cho nên nó được gọi là hý luận. Nhớ định nghĩa đó nha.

Vì còn 3 pháp này người ta sẽ còn thích rong chơi, rồi bàn cãi, rồi quần tụ. Rong chơi là sao? Còn muốn xáp vô chỗ này, đi đến chỗ kia, đi tới cảnh này đi tới cảnh nọ là còn thích rong chơi. Thứ 2 còn thích đàm luận, thích bàn cãi có nghĩa là chính trị, văn hóa, tôn giáo, triết học. Ngay cả Phật pháp, Phật pháp cũng có 2 cách đàm luận nha, chứ không phải chỉ có 1 cách. – Cách đàm luận của người muốn được trí, phá nghi, muốn thêm trí mà phá nghi, có nghĩa là muốn thêm hiểu biết mà bỏ

được hoài nghi. Đó là kiểu đàm luận 1. – Còn kiểu đàm luận 2 đó là đàm luận để mà 1 là thỏa mãn tò mò của mình, 2 nữa là xác minh cho người ta thấy mình là thằng giỏi, thằng ngon lành, thằng ok nha.

Mà trường hợp này có rất là nhiều, rất là nhiều. Một là biết đạo mà lười học giáo lý, hai là biết ba mớ rồi thích cho người khác biết. Mà trong khi mình quên 1 chuyện rất là quan trọng, mình sinh ra ở đâu? Mình là người VN, yeah, mình là người VN, mà dân tộc tính của mình là gì? Nghe phân nửa, hiểu 1/4 và kể lại gấp đôi. Đó là dân tộc tính của người VN.

Cho nên tại sao Phật không ra đời ở VN mà sanh ra ở Ấn Độ? Là bởi vì Ngài sanh ra ở VN là chết, bởi vì khi Ngài giảng về 4 đế, nó nghe có 1 nửa à, nó hiểu 1/4, mà nó kể lại gấp đôi, con đâu còn là đạo Phật nữa, cái đạo gì đó nha.

Cho nên ngày nào còn 3 cái này mình mới còn thích rong ruổi, thích bàn cãi và thích quần tụ. Thì 3 cái này cộng lại nó được gọi là 3 hý luận ái mạn kiến.

8 PHÁP CẦN ĐƯỢC THẮNG TRI

8 Thắng Xứ. Ở đây tôi phải nói rõ cho bà con, đây là đề tài thuần túy bàn về thiền Samatha.

I. Thắng xứ số 1

Hành giả nhìn vào thân mình chú ý đến 1 chi tiết bé nhỏ nào đó để chú niệm. Vd như tập chú vào móng tay hay 1 sợi lông, tóc. Hành thiền bằng cách bằng cách chú ý vào 1 chi tiết bé nhỏ nào đó. Đó là 1 – 8 thắng xứ đó.

II. Thắng xứ số 2

Chú ý đến 1 bộ phận cơ thể to rộng hơn như nhìn vào bắp chân hay mu bàn tay, để chi ta? VD như họ niệm đất đất đất đất, nước nước nước thì họ nhìn vật lớn như vậy họ niệm hoặc là họ nhìn vào đó để họ tìm cái màu. Vd như họ nhìn màu móng tay, họ nhìn nó là màu vàng hay màu đỏ gì đó. Cho nên cái thứ 1 là họ nhìn vào cái thân này để mà 1 là chú ý đến bộ phận nhỏ, chú ý đến bộ phận lớn. Đó là 2 thắng xứ đầu tiên.

III. Thắng xứ số 3

Chú ý đến 1 vật ngoại thân bé nhỏ để làm đề mục như nhìn vào 1 chiếc lá, 1 chồi non, 1 giọt nước. Nhớ nha!

IV. Thắng xứ số 4

Chú ý 1 vật ngoại thân to lớn như núi non, mặt trăng, mặt trời, biển cả...

Thắng xứ số 5 – số 8

Hành giả chú ý đến ngoại vật để chú niệm 1 trong 4 màu căn bản xanh vàng đỏ trắng để hành giả tập trung thiền tư tưởng để đắc thiền. Trong đây tôi đang đọc bao la, tôi đọc 1 núi chú giải, các Ngài ghi thế này.

Khi tu tập đề mục đất thì hành giả chú ý đến khía cạnh lớn nhỏ. Khi muốn hóa hiện thần thông thì chú ý đến khía cạnh đẹp xấu thì dùng đề mục

57:20

Bữa hôm tôi có thưa với bà con trong room là toàn bộ thế giới này cho đến bao giờ chúng ta chưa là Thánh nhân, hoặc là tệ hơn Thánh nhân 1 chút có nghĩa chưa là hành giả Tứ Niệm Xứ, tệ hơn hành giả Tứ Niệm Xứ 1 chút có nghĩa chưa là người học A Tỳ Đàm, chưa học A Tỳ Đàm chưa hành Tứ Niệm Xứ. Sở dĩ ở đây tôi xếp người hành giả Tứ Niệm Xứ trên A Tỳ Đàm 1 bậc là đây tôi đang nói người có học A Tỳ Đàm mà có tu niệm xứ, loại hành giả này tôi mới xếp trên người học A Tỳ Đàm nha. Chứ đừng có nghe như vậy rồi tưởng không học hành gì hết rồi qua Miền Điện ghi danh 3 tháng 4 tháng về thì cái đó tôi nói thiệt là tôi không dám coi thường mấy người hành thiền mà dốt giáo lý, tôi không dám coi thường nhưng mà kêu tôi nể thì tôi cũng khó nể lắm tại vì họ biết cái gì mà họ tu.

Vấn đề nó kẹt là biết cái gì? Muốn nấu ăn các vị cũng biết sơ sơ các nguyên liệu các thành phần gia vị, tiêu đường ớt tỏi rồi cá mắm, tàu hũ, mì căn, bún tàu, hủ tấu, phở khô, bla bla, các vị phải biết chứ có đâu các vị mù tịt mà các vị vào bếp các vị nấu cái gì? Các vị phải biết sơ sơ nước tương nó khác nước mắm. Nước mắm được nấu từ cái gì, nước tương nấu từ cái gì, chao, rồi dầu, rồi bơ, phô mai, xúc xích, nó được làm từ cái gì quý vị phải biết sơ sơ chứ. Đó chỉ là cái người đứng bếp thôi, nấu cho thằng chồng với 3 đứa con ăn mà cái đầu mình cũng có 1 chút kiến thức. Có đâu mà các vị

đi vật lộn, các vị đi đánh vật với cả khối danh sắc phức tạp nhiều khê thiên hình vạn trạng mà các vị không có 1 tí ti kiến thức gì thì khó quá.

Cho nên ở đây cái đầu tiên hễ nói đến thiền định, hễ nói đến thần thông là chúng ta phải quay lại 1 cái sự thật, đó là chúng ta luôn luôn sống trong ảo. Nãy tôi có trừ 3 cái hạng người đó rồi: Thánh nhân, hành giả và người học A Tỳ Đàm. Trừ 3 cái hạng này ra là chúng ta hoàn toàn sống trong ảo hết đó.

Ảo là sao? Có nghĩa là đôi giày này nó đẹp hơn đôi giày kia, đó là ảo. Cái đồng hồ này quý hơn cái đồng hồ kia, viên đá này đặc biệt hơn viên đá kia. Cái khái niệm đặc biệt hay là độc đáo là ảo nha, bởi vì vốn dĩ chỉ là đất nước lửa gió thôi.

Cho nên khi mình còn đam mê trong 5 dục là chúng ta sống thuần túy trong dục tướng. Cái áo này dài, cái quần kia ngắn, cái áo này rộng, cái quần kia chật, bla bla... đó gọi là dục tướng.

Tiếp theo là có những người trình độ cao hơn nhằm chán 5 dục, tập chú thiền định chỉ gom tâm ghi nhận kinh niệm hoài 1 đề mục nào đó đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng, hư không ánh sáng, tử thi, thể trước, hơi thở, bla bla... họ tập trung tư tưởng trong cái đó, để làm chi? Để cho cái tâm nó gom từ từ từ từ giống như là kính lúp, kính hội tụ, magnifier. Có nghĩa là sức nóng của mặt trời nó lan tỏa ra nó chỉ ảm ảm là cùng hoặc là nóng nữa làm cho mình rất rất. Nhưng mà dưới cái kính lúp thì cái sức nóng nó gom lại vào 1 điểm nó có thể tạo ra lửa.

1:00:45

Điều đó như thế nào? Thì 1 người không có định thì cái tâm lực nó bị khuếch tán, bị chia nhỏ ra. Nó bị chia nhỏ nên mình không làm ăn được gì hết. Nhưng khi mình tập trung tư tưởng giống như mình dùng kính hội tụ mình gom sức nóng mặt trời lại. Khi mình định là mình gom sức mạnh của tâm lại giống như đập thủy điện vậy đó. Khi mà ta chặn nước ta chỉ nên cho nó thoát cái chỗ họ muốn thôi, nó tác động lên tua bin nó tạo ra điện.

Ở đây cũng vậy, ở đây khi hành giả tập trung vào 1 đề mục thì khả năng tập trung khiến cho tâm hành giả trở nên mạnh hơn, mạnh hơn để làm cái gì? Với cái mạnh đó, trước mắt khi mà nó tập trung như vậy thì phiền não vắng mặt rồi. Thứ 2, trên điều kiện tập trung này nếu mà hành giả không tu vipassana, chỉ đơn giản là tu để đắc thiền này thiền kia, có thần thông này thần thông nọ, chết sanh về cõi Phạm Thiên đó thì khi tập trung như vậy mình mới đắc thiền được.

Đắc sơ nhị tam tứ thiền chứ còn nếu mà nó lãng xăng, nó tầm lum, nó khuếch tán ra mình không có đắc. Còn nếu mình tu samatha tu định để làm nền cho tu quán thì sao? Với khả năng định tâm mạnh thì niệm nó mới mạnh. Ở đây tôi nói luôn, nhiều người không biết cứ tưởng là giới năng sinh định, định năng sinh tuệ, bất chước nói như vẹt, sáo, nhông, cưỡng mà không biết khi mọc gì hết.

Định mà làm sao mà tuệ được, mà phải nói là định mạnh giúp cho tuệ mạnh, giúp cho trí mạnh. Thì cái anh tu quán, tu vipassana ảnh xài có niệm với tuệ, còn cái định ở đây cái nhiệm vụ ảnh yếu hơn cái niệm và tuệ. Nhiệm vụ thì yếu nhưng vai trò nó rất là lớn, bởi vì định càng mạnh, cái người từng tu định nhiều thì cái niệm của họ xuất sắc lắm, xuất sắc hơn người không có tu định. Cái đó tôi phải nói rõ. Người có khả năng tập trung tốt thì khả năng chánh niệm của họ mạnh hơn người không có khả năng tập trung. Người mà chánh niệm mạnh thì trí tuệ của họ có cơ hội làm việc hết năng suất, hết ga. Còn định yếu là niệm yếu, mà niệm yếu là tuệ yếu theo. Nhớ nha!

Thì trong trường hợp đó hành giả tu tập thiền định ly dục nhằm chán 5 trần ấy, thì lúc đó hành giả, nếu mà không phải là người tu quán hành giả tiếp tục sống trong ảo quý vị biết không? Ảo là gì? Có nghĩa ngày xưa mình còn vòng vàng, nhà đất, khen chê, nên nhớ khen chê nó vẫn là cảnh dục nha. Quý vị bữa nay phải ghi cái này vô trong đây nha. Có nhiều cái quý vị không biết nó nằm trong cảnh dục hay cảnh thiên, không biết nằm trong cảnh nào.

Khen chê, danh dự hay tai tiếng nó đều nằm trong cảnh dục hết đó. Mặc dù cảnh dục mình kể ra mình thấy là sắc, thanh, khí, vị, xúc, đứng. Nhưng mà người không đam mê 5 dục thì người đó coi vấn đề danh dự, sĩ diện không là gì hết, nó kẹt như vậy đó. A, tôi nhắc lại, cái người không đam mê trong sắc, thanh, khí, vị, xúc thì người này coi 3 cái vụ khen chê không có ra cái gì hết trơn. Nó có mối quan hệ rất là chặt chẽ cho nên nếu mà mình có trí 1 chút, có học giáo lý 1 chút thì mình sẽ thấy rằng kẻ còn thích khen thích chê là kẻ này dứt khoát lòng chưa ly dục. Bởi vì người không

thích sắc, thanh, khí, vị, xúc nữa thì người này chỉ còn nước đắc thiên thôi. Mà thiên là cái gì ta? Thiên nó ky cái gì? Ky sân, ky tham dục.

Cho nên tôi nhắc lại nha, cái này tôi nói có bằng chứng chứ không phải, A Tỳ Đàm giống như toán, nói phải có bằng chứng. Cái mà được danh, được tiếng rồi mang tai mang tiếng mà làm cho mình khổ là trên đời này chỉ có 1 người duy nhất là còn khổ với cái vụ đó thôi. Còn bạn tâm đến danh dục, sĩ diện có 1 hạng duy nhất đó là hạng còn mê dục, còn mê sắc thanh khí vị xúc. Hễ còn mê tiếng tăm có nghĩa là còn khổ vì tiếng tai, hễ còn thích tiếng tăm là còn khổ vì tiếng tai, mà khổ đây là tâm sân. Ở đâu có tham dục thì ở đó mới có sân. Người hết tham dục thì người này không có sân dù tạm thời hay là vĩnh viễn, cái chuyện đó mình sẽ nói ở 1 chỗ khác nhưng mà ở đây phải nói là có tham dục thì mới có sân. Nếu anh không có thích trong 5 dục thì anh không còn bất mãn nữa, mà anh không còn bất mãn thì chuyện anh mang tiếng có đáng cái gì không?

Giống như Đức Phật Ngài bị người ta chửi Ngài có bị phiền không? Không. Bây giờ cả vô lượng vũ trụ coi như nó đứng thẳng hàng hàng lớp lớp mà có nguyên rửa, chửi bới, phi báng thì 1 vị A La Hán 7 tuổi còn không rung động nói gì là vị vô thượng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Cho nên người ta không còn thích cái gì nữa thì làm sao mà người ta còn khổ tâm vì cái chuyện bị sỉ nhục, bị xúc phạm, bị phạm thượng, bị xem rẻ, bị coi thường. Cho nên ở đây mình tiếp tục mình sống ảo, khi mình còn thích dục là còn sống ảo kiểu dục. Khi mình chuyển qua thiên thì mình không còn ảo của dục nữa mà mình ảo kiểu mới. Kỳ này mình ảo là sao?

Là mình còn thấy đất là đất, nước là nước, lửa là lửa, gió là gió. Mà đất nước lửa gió này không phải là chân đế nha, mà đất nước lửa gió này là chế định. Đất ở đây là cục đất, là hòn đất, là trái đất, là đồng đất. Còn nước ở đây là giọt nước, là tô nước, là thau nước, là sông nước, là suối nước, là hồ nước, là biển nước nha, đối với họ. Còn lửa đây là ngọn lửa, là đồng lửa, là đám lửa. Gió ở đây là cơn gió, là làn gió. Đối với họ, gió có chế định, cho nên họ vẫn tiếp tục chìm trong 4 đề mục này. Rồi xanh vàng đỏ trắng, họ còn phải chìm trong 4 cái tổ chất và 4 màu sắc xanh vàng đỏ trắng, hư không và ánh sáng. Hư không ở đây là kẽ hở giữa các vật chất, giữa các phân tử, rồi kẽ hở giữa 2 miếng vách, kẽ hở giữa 2 cây cột, kẽ hở giữa 2 khe cửa, 2 song cửa. Cái chữ hư không ở đây nó có nghĩa như vậy đó. Chỉ có hư không vô biên nó mới lia hẳn vật chất chứ còn hư không trong đề mục sắc giới thì nó là khe hở giữa các vật chất thì gọi là hư không. Nhớ nha!

8 tháng xứ này là cái gì? Là hành giả chú ý 1 cái gì đó nhỏ nhỏ trên thân của mình để mình niệm 4 đại, hoặc là niệm màu sắc ở trên đó. Vd như Ngài Lakuntaka Ngài là 1 vị Thánh thời Đức Phật. Do tiền nghiệp là Ngài hay đem người già, người lớn tuổi, người bệnh hoạn, người tàn tật ra để Ngài trêu đùa, giỡn hớt, cho nên đời đời Ngài sanh ra Ngài có cái thân tướng khó nhìn, 1 là quá cao, quá mập, quá ốm, quá lùn, quá gầy. Thì kiếp cuối cùng khi Ngài gặp Đức Phật thì Ngài thấp tròn tròn mập vậy đó, nhìn vào nhiều người họ không có nín cười được, mà bản thân Ngài là 1 vị A La Hán gọi là đệ nhất diệu âm. Ngài Lakuntaka là đệ nhất diệu âm có nghĩa là sao ta? Có nghĩa là chỉ trừ Thế Tôn bậc A La Hán Chánh Đẳng Chánh Giác, không có vị nào âm thanh nghe vào coi như thiên hạ đang đi mà phải đứng, mà đang đứng là phải đứng trông đó, giọng nói hay cực kỳ như chim Ca Lăng Tân Già, giọng nói như là Phạm Thiên vậy đó. Khi mình đang nóng đang nực nghe 1 cái là mát liền, đang giận nghe 1 cái là từ tâm liền. Ngài là đệ nhất diệu âm Lakuntaka.

Lúc Ngài chưa đắc đạo Ngài đi bát Ngài thấy có cô đó cổ nhìn Ngài cổ cười. Cổ nhìn Ngài cổ cười thì Ngài nhìn ngược hàm răng của cô Ngài đắc. Ngài nhìn hàm răng của bà là Ngài đắc là bởi vì sao? Là bởi vì mình thấy người ta cười mình tự ái, còn Ngài thì không. Ngài nhìn hàm răng là Ngài tu 1 lúc nghe đề mục luôn. Ngài nhìn hàm răng Ngài niệm màu trắng, Ngài đắc thiên màu trắng. Ngài nhìn hàm răng Ngài nghĩ ra bộ xương bèn đắc đề mục bộ xương. Ngài nhìn hàm răng Ngài nghĩ đến đất Ngài đắc 1 lèo như vậy đó.

Thắng xứ là vậy đó. Tức là thật ra đắc rồi hết ảo nhưng trên đường tu là phải ảo. Chỗ này phải ghi, đắc rồi không ảo nữa nhưng trên đường tu dứt khoát phải ảo. Vì sao? Vì qua sông là phải lụy đồ thừa quý vị. Cái câu này ngoài đời nó nói theo nghĩa khác chứ không phải là em nói trật nhưng mà trong trường hợp này tôi dùng cái chữ này với ý nghĩa khác. “Qua sông thì phải lụy đồ” có nghĩa rằng anh chưa là Thánh thì anh làm cái giống giải gì anh cũng phải ảo, ảo 1 mớ.

Vd như giữ giới không phải ảo chứ còn cái gì nữa. Nếu nói rõ ràng theo tinh thần của đệ nhất tất đàn, đệ nhất nghĩa đế thì sao ta? Thì làm gì có của anh của tôi mà có giới trộm cắp. Theo tinh thần của đệ nhất tất đàn, đệ nhất nghĩa đế thì làm gì có nam có nữ mà có chuyện phạm giới liên hệ tình dục. Nếu nói theo đệ nhất tất đàn, đệ nhất nghĩa đế thì làm gì có nam nữ, làm gì có vàng bạc, làm gì có tài sản tư hữu của anh và của tôi. Vì vạn hữu vốn dĩ là vô ngã thì làm gì có anh có tôi mà làm gì có của anh của tôi.

Đấy, nhưng mà người giữ giới thì phải ảo. Ảo là sao? Ảo có nghĩa là mình còn mang tám thân này thì còn phiền não, còn phàm phu thì phải ảo 1 chút. Vì sao? Bởi vì cái tham cái sân của mình mà mình kèm không được thì mình lấy món đồ không thuộc về của mình. Thật ra giới ở đây, tu giới là tu chân đế, nhưng hình thức giữ giới là chế định. Vd khi tôi cố ý tôi không lấy món đồ đó, đúng, món đồ đó món đồ chế định nhưng mà cái tâm đó, cái tâm mà không tham của đó, cái tâm đó là tâm thiện, đó là tâm tầm, tâm quý, tâm từ bi, tâm trí tuệ. Tu là tu cái đó chứ còn cái chuyện đó là sở hữu của ai thì đó là tâm tục đế.

Như vậy thì ngay cả chuyện tu tập tam học cũng ảo. 8 thắng xứ này là ảo.

Thắng xứ thứ 1 là hành giả nhìn vào 1 chi tiết nhỏ nhỏ nào đó trong thân của mình rồi thì đắc thiên. Thứ 2 là hành giả nhìn vào 1 bộ phận cơ thể to rộng hơn như là bắp chân hay mu bàn tay. Thứ 3 là chú ý 1 vật ngoại thân bé nhỏ để làm đề mục như là nhìn 1 chiếc lá con hay là 1 giọt nước. Thứ 4 là chú ý đến 1 vật ngoại thân to lớn như núi non, mặt trời, mặt trăng, biển cả. Trong room có hiểu không ta?

Cái này giảng chi tiết nó hơi thừa. À quên nữa, có 1 người ở bên Mỹ bên Nhật gì đó email cho tôi, message cho tôi, rồi gọi phone mà mình cứ nói hoài, mình nói vipassana, mình nói là vipassana, mà cho tới bây giờ người đó tới ngày cứ là vinasapa không à, khổ quá mà tôi không biết phải làm sao. Tôi chinh, chinh thì tự ái, mình không dám chinh mà mình chỉ nói lại thôi, nói nhắc lại để cho ảnh biết ảnh nói sai mà ảnh không thêm màng. Cứ mở miệng ra là cứ vinasapa, tôi nghi không lẽ chắc công an nằm vùng hay sao chứ. Vina là VN, Sapa là 1 địa danh ngoài miền Bắc. Chứ có lý nào mà vipassana đọc là vinasapa. Thì cái này nó hơi lạc đề nhưng sẵn nói luôn chắc cái người đó đang nằm trong room này chứ không ở đâu hết đó.

Chẳng hạn trưa nay tôi nhớ cái người bên Mỹ tôi hơi thương thương, thương là tội nghiệp đó. Kỳ đó họ hỏi tuổi tôi, tôi hỏi ngược lại. Hỏi vậy chứ con sanh năm nào? – Cái nó nói: Dạ con không có khai sanh, con đẻ dưới quê đó không có khai sanh, chỉ nhớ tầm tầm cái năm đó mà tháng không nhớ chỉ nhớ má nói đẻ nhằm mùa dưa hấu, thấy thương! Chỉ nhớ tầm tầm năm 69-70 gì đó, mà tháng thì không có, chỉ nhớ mùa dưa hấu. Trời ơi, kiểu này sao tự nhiên nghe con nói chuyện sư nhớ chuyện Trương Vô Kỵ với Triệu Minh, cũng hỏi tuổi nhau vậy đó. Ok rồi.

Đây là 8 trường hợp mà người ta tu tập thiền chỉ, đã nói rồi, tu tập thiền chỉ là chú niệm vào 1 trong 40 đề mục mà trong đó có 10 đề mục tạo ra thần thông. Vd như đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng, hư không ánh sáng. Đất là sao? Cái này đã giảng rồi. Có nghĩa là người ta nhìn vào 1 cái khuôn đất, người ta lấy đất người ta vỡ thành 1 miếng, trong kinh nói lớn nhỏ tùy người. Trong chú giải ghi thế này:

- Người độn căn thì thích hợp với đề mục kích thước lớn.
- Còn người phóng dật thì thích hợp với đề mục kích thước nhỏ.
- Người nộ tánh là hay nóng nảy thì thích hợp đề mục dễ nhìn, đẹp đẽ, gọn gàng, sạch sẽ.
- Còn người dục tính nhiều thì thích hợp với đề mục thô nhám, xấu xí, dơ bẩn.

Có nghĩa là đề mục để tu thiền có nhiều lắm, 1 là tự mình tạo ra, mình lấy 1 cái thau nước mình cứ nhìn mình niệm hoài, niệm nước nước nước nước khi nào đắc thiên thì thôi. Hồi đầu mình phải nhìn mình mới thấy cái thau nước thì giai đoạn đó được gọi là sơ tướng Parikammanimitta. Giai đoạn thứ 2 mình mắt nhắm lại lúc nào không hay mà vẫn cứ thấy thau nước nó lộ lộ, nó sừng sững, nó lừng lững, nó rõ mồn một ra đó trong tâm tưởng của mình, thì giai đoạn này được gọi là nhiếp tướng uggahanimitta, và giai đoạn 3 là mắt vẫn nhắm nghiền mà mình thấy cái thau nước, lúc này cái mặt nước của cái thau lúc bấy giờ nó không còn là loại nước của hồi nãy nữa, sóng sánh, lăn tăn, lộn cộn, bây giờ nó là cái đĩa bằng vàng bằng cái gì đó mà nó chói rục lên, nó là 1 cái khung ánh sáng chói rục, nhớ nha.

Thì nếu không bỏ cuộc hoặc không có đam mê trong đó tiếp tục niệm nước nước nước nước, hoặc là niệm đất đất đất đất vd như vậy. Thì mình sẽ lần lượt đắc sơ, nhị, tam, tứ thiền. Chỉ nói tới đó thôi chứ còn bây giờ muốn thêm chi tiết nữa chỉ có 2 cách. 1) Là tu chừng nào đắc gọi phone báo cho biết. 2) Là mở trong thanh tịnh đạo phân định đọc cho kỹ nha. Chứ bây giờ nguyên cái phân người ta là mấy trăm trang mà bây giờ muốn tôi giảng mấy trăm trang trong thời lượng mấy phút như thế này là sao?

Trong đây nói rõ, người phóng dật thích hợp với đề mục có kích thước nhỏ. Có nghĩa là, hồi này tôi nói rồi, nhìn móng tay, nhìn cái răng của mình, soi gương nhìn cái răng của mình, hoặc mình nhìn 1 điểm nào đó trên cơ thể mình thì đó là người phóng dật.

Còn người độn căn trí ít thì họ thích hợp với đề mục có kích thước lớn hơn. Khờ quá lựa bự bự chút bù lại, lấy giá bù lương. Trong room này nghe lấy giá bù lương có hiệu không ta?

Tiếp theo người nộ tánh sân nhiều thì họ thích hợp với đề mục sạch đẹp. Vd như là họ phải nhìn 1 cái lá màu xanh, cái lá được rửa sạch rồi treo tòng teng 1 miếng vải, 1 miếng giấy. Đó là người nộ tánh họ thích cái gì ngăn nắp, gọn gàng, sạch sẽ, dễ nhìn, đẹp mắt.

Còn anh tham nhiều, dục nhiều ảnh lại nên cái gì nó đơn giản, gọn nhẹ, dơ dơ, xấu xấu, thô, nhám, tí ti đặng cho nó chèn bớt cái tham của thằng chả.

Nhưng mà cái đó là phần lớn nha, phần lớn là như vậy, phần lớn đa phần, là phần nhiều, là hầu hết chúng sinh là như vậy. Nhưng cũng có trường hợp đặc biệt là có những người tánh của họ tánh tham, tánh dục, thích tùm lum thì khi họ tu cũng phải cho họ tu cái gì sạch, cái gì đẹp thì họ mới đắc. Chứ còn họ tánh tham mà cho họ chú niệm vào 1 đề mục mà gây sốc, vd dơ quá, xấu quá hoặc là họ nhìn căn phòng bầy hầy, bê bối, bừa bộn thì họ chịu không được.

Như Ngài Xá Lợi Phất thì Ngài cũng theo kinh nghiệm phổ thông, đó là Ngài thấy ông đệ tử này xuất thân con nhà giàu mà lại trong thời tuổi trẻ tu chắc tham dục nhiều cho nên Ngài cho vị này tu đề mục bất tịnh. Ăn rồi là cứ tóc, lông, móng, răng, da, thịt, gân, xương, tủy, thận, tim, gan, mật, đờm, mủ, máu, mồ hôi, phân, nước tiểu. Thì vị này niệm suốt 3 tháng trời, mỗi lần niệm cứ rùng mình rùng mình không có đắc được.

Cuối cùng Ngài Xá Lợi Phất Ngài thấy lạ Ngài mới đem Ngài trình Đức Phật. Thì Đức Phật Ngài mới dất vị này đến ăn trưa ở 1 gia đình đại gia đệ tử của Ngài đó. Xong Đức Phật Ngài cho 1 lá y mới, bỏ cái y cũ xấu đi, đã đi ăn cơm nhà đại gia về, rồi được mặc y mới, rồi được đức Chánh Đẳng Chánh Giác vô thượng điều ngự thiên nhân sư, tứ sanh tử phụ dật ra ngoài hồ sen chùa Kỳ Viên ngồi nhìn sen, rồi gió trưa nó thổi lan man, lan man. Thì đang ngồi coi như vậy thì Đức Phật Ngài nói là người ngồi đây Như Lai vào phòng nghỉ ngơi. Đức Thế Tôn vào phòng Ngài nằm Ngài tiếp tục theo dõi vị này. Vị này đang nhìn mấy bông sen đẹp quá sức đẹp, thì lúc đó Ngài dùng thần thông Ngài tạo ra 1 cái bông sen nổi bật trong đó, đẹp nhất, to nhất. 1:23:06

Thì vị này mới chú ý cái bông sen đó, vị đó thấy cái bông sen này nó từ từ chỗ hàm tiếu nó chuyển sang mãn khai, rồi đại đóa rồi bắt đầu mấy cái đài, mấy cái cánh héo úa dần dần rơi rụng còn trơ lại cái gương sen. Cái gương sen đó từ màu vàng nhạt, vàng non nó chuyển qua xanh đậm, cuối cùng nó xám xịt, bắt đầu nó khô, nó tộp dần, rồi nó gãy xuống, cái cuống bây giờ cùng mục luôn rồi cái gương nó rớt trong nước nó tan ra. Vị này quan sát từ đầu tới đuôi, vị này mới thấy rằng là đó sau đây vậy, đó vô thường đây cũng vô thường và toàn bộ vô lượng vũ trụ thế giới thiên hà nhật nguyệt cũng vô thường như vậy. Vị ấy bèn chứng đắc A La Hán.đ

Ngài Xá Lợi Phất buổi chiều Ngài đến thì Đức Phật Ngài xác nhận đã xong rồi, người có thể dẫn đệ tử về. Thì Ngài Xá Lợi Phất Ngài mới hỏi: Bạch Thế Tôn làm sao con không hiểu được, vị này rõ ràng là cơ tánh nặng về dục mà tại sao con hướng dẫn bất tịnh không thành mà cách hướng dẫn của Thế Tôn rất là êm đềm như vậy mà lại sạch đẹp lại thích hợp? Đức Phật nói cơ tánh còn sai biệt, bên cạnh cái chung, vô vàn cái chung nó cũng có tí ti cái riêng. Nhớ nha!

Học là học cái chung, cái phổ quát, cái khái quát, nhưng mà có trường hợp ngoại lệ nữa.

8 Thắng xứ:

1+2: Chú ý 1 chi tiết nào đó lớn bé trên thân của mình.

3+4: Chú ý 1 ngoại vật nào đó ngoài mình, chú ý đến khía cạnh lớn bé.

Từ 5 đến 8: Chú ý 1 ngoại vật nào đó để chú niệm cái màu trên đó.

Và ở đây tôi sẵn nói thêm trong chú giải có nói rõ rất là rõ. Là tu mấy đề mục này nghe không có gì cao siêu hết nhưng mà sử dụng nó cực kỳ cao siêu, vì sao? Hồi xưa giờ chúng ta chỉ biết ăn uống, ngủ nghỉ, trai gái, đực cái, gây gỗ, mâu thuẫn, ganh tị, đấm đá, chửi bới. Còn bây giờ mình tập trung mình chỉ niệm có 1 cảnh thôi xanh xanh, vàng vàng, đỏ đỏ, đất đất, nước, lửa, gió để tâm nó định. Dù duyên thì đắc thiên đắc thông sanh về Phạm Thiên, còn không thì cái tâm nó an trụ không còn bị phiền não.

Đắc thông là sao? Đắc thông có nghĩa là khi vị đó đắc được ngũ thiên rồi, vị đó muốn hóa hiện thân thông thì phải làm sao? Bây giờ tôi bắt đầu quay lại 8 thẳng xứ nè.

Nếu ngày xưa tôi tu tập đề mục đất đỏ, tôi đã quen rồi tôi niệm đất đất đất đất, nhắm mắt lại mà vẫn thấy đất. Lúc đó mới sơ cơ nhắm mắt lại vẫn thấy đất, tới đó thôi chứ không thêm nữa. Nhưng bây giờ khi tôi đã đắc tới ngũ thiên rồi thì sao ta? Khi mà tôi chỉ cần nói trong tâm đất đi, hãy thành đất đi thì nguyên cái mặt hồ bèn ra nguyên 1 cảnh đồng đất tôi có thể đi lại, chạy nhảy, làm việc, sinh hoạt trên đó luôn. Nó chỉ là đất cho riêng tôi thôi, chứ còn đối với những người thiên hạ khác nó vẫn tiếp tục là mặt nước. Trong room này nghe kịp không? Đó là ảo đó quý vị.

Rồi nước cũng vậy, mình đắc thiên, đắc thông bằng đề mục nước đó, khi mình muốn, tiếng VN gọi là độn thổ đó, tiếng Hán là độn thổ đó, hoặc là muốn đi xuyên vách tường, mình chỉ cần nghĩ trong bụng thôi, nước đi 1 cái là mình bước đi là coi như nó là cái màn nước chứ không có gì hết. Một khi bức tường đó dày 3 tấc thì coi như mình chỉ băng qua cái màn nước dày có 3 tấc thôi, không cần nín thở nữa nha.

Rồi màu xanh là sao? Là mình cứ để miếng vải hay miếng giấy mình cứ niệm xanh xanh xanh xanh, khi nó đủ tập trung rồi mình đắc sơ, nhị, tam, tứ thiên. Khi mình đắc thiên bằng đề mục màu xanh đó thì mai này mình muốn biến cái gì thành màu xanh mình chỉ nghĩ trong bụng thôi, xanh đi thì nó thành xanh lè. Hoặc là mình có khả năng tạo ra bóng tối quý vị.

Vd như bây giờ vì 1 lý do đặc biệt nào đó mà mình muốn cho cái nơi chốn nào đó, cái không gian nào đó nó trở nên tối thui thì mình chỉ cần nói bóng tối đi. Mà trước khi mình biến nó thành bóng tối thì mình chỉ niệm trở lại đề mục xanh, mình niệm xanh xanh xanh xanh, chỉ cần tác ý đề mục xanh rồi xuất khỏi đề mục đó, nói ra nó dài nhưng lúc đó nó nhanh dữ lắm. Chỉ cần mình nói tối đi 1 cái là nó tối thui. Trong căn phòng mình bước vào nó sáng rực, vd mình muốn cho nó tối thì mình dùng đề mục màu xanh.

Rồi đề mục màu trắng là sao? Mình cứ niệm trắng trắng trắng trắng khi mà mình đắc thần thông rồi thì mình có thể hóa hiện cho bất cứ cái gì thành màu trắng cũng được hết. Và đồng thời với đề mục màu trắng ta có thể tạo ra ánh sáng.

Rồi đất nước lửa gió, bây giờ niệm đề mục gió cũng vậy. Ngày xưa mình chú ý đến 1 luồng gió, 1 làn hơi mà nó thổi trên da thịt của mình, mình cứ niệm gió gió. Nếu người đủ duyên đắc thần thông bằng đề mục đó, bây giờ mình muốn tạo ra phong ba bão tố dễ ẹc, mình chỉ cần nhập vô đề mục gió rồi mình niệm gió đi, bão đi là muốn mạnh cỡ nào nó sẽ mạnh cỡ đó. Kinh khủng như vậy.

Rồi lửa cũng vậy. Niệm đề mục lửa là đốt lên 1 ngọn nến, đốt lên 1 ngọn đèn rồi chú nguyện vào đó. Khi đắc thiên bằng đề mục đó thì ta có khả năng hóa hiện lửa, hóa hiện ánh sáng như ý.

Thì đây mình gọi là 8 thẳng xứ. Và những đề mục đó nó có thể bên ngoài thân và bên trong thân của ta. Còn mình chú ý đến đề mục lớn là hồi này đã nói rồi. Người phóng dật thì thích hợp với đề mục nhỏ, người độn căn thì thích hợp với đề mục có kích thước lớn. Rồi người tánh sân thì thích hợp với cái gì đẹp sạch gọn gàng, ngăn nắp. Còn người tánh tham thì họ thích hợp với cái gì xấu, thô, nhám, dơ.

Trong room kỳ này có 3 cái lạ. Cái lạ thứ 1 là số người vào nghe đông hơn đợt trước khi chúng tôi nghỉ nửa năm. Cái lạ thứ 2 là số người admin – chủ room đông hơn. Cái lạ thứ 3 là hình như đợt này ghi âm nó tệ hơn kỳ trước. Mong là tôi nói sai, ghi âm tệ làm mình cũng hơi buồn. Bởi vì chúng tôi xin thưa chúng tôi không có cầu danh cầu lợi gì trong vụ này, quý vị có thể tin không tin thì tùy, nhưng chúng tôi chỉ cầu có 1 cái, cầu rõ nha. Bởi vì nếu mà bữa nào bắt đầu giảng mà chỉ cần báo cho tôi biết là bữa nay không ghi âm được tôi không có giảng, xin báo trước, xin nói thiệt luôn. Chân thành xác định điều đó nha. Chỉ cần bà con nói là bà con bữa nay không có người ghi âm là

chúng tôi không có giảng. Lý do rất đơn giản thôi, sẽ bỏ những buổi giảng hôm đó bởi vì số người nghe là được bao nhiêu cái phần ghi lại.

Nhắc lại, không có ăn nhậu gì trong cái vụ này, không có danh lợi gì trong cái vụ này đâu. Nhưng có 1 điều chúng tôi mong qua lớp học này làm được 3 chuyện. Chuyện thứ 1, nhen lên 1 tí lửa cho những vị lười đọc kinh xem kinh, sẽ siêng hơn. Thứ 2, nếu được, xài chữ điều chỉnh thì hơi quá, nhưng có thể giúp cho quý vị sửa được 1 chút, 1 số hiểu sai hiểu chưa tới về đạo. Thứ 1 là đốt lửa, thứ 2 là có 1 tí điều chỉnh. Rồi cái thứ 3 nữa đó là đây là tài liệu phải giữ lại cho người hậu lai, dĩ nhiên không có hay ho gì đâu nhưng mà đây là làm 1 cái nền, 1 cái gợi ý để mai này người ta có những lớp khác người ta rút kinh nghiệm nha. cho nên dĩ nhiên cũng mong là bài giảng được ghi âm đăng hoàng. Chỉ vậy thôi.

Bây giờ mình học qua 8 giải thoát. Bây giờ tôi xin thưa với bà con để đỡ mất thời gian chúng tôi bèn sử dụng bản dịch của tôi chứ không thể nào tôi dùng bản dịch của trong đây. Quý vị thấy bản dịch trong đây 1 đường mà tôi giảng 1 nẻo thì cái đó nó cũng hơi dị, thôi bây giờ cho phép tôi xài bản dịch của tôi.

8 PHÁP CẦN ĐƯỢC CHÚNG NGỘ: 8 GIẢI THOÁT.

1. Chú ý 1 cơ phận nào đó trên thân mình để làm đề mục tu thiền (cái này đơn giản).

2. Chú ý 1 vật ngoại thân để làm đề mục tu thiền.

Như Bồ Tát hồi xưa đó Ngài ngồi Ngài làm vua Ngài nhìn thấy dòng nước chảy, Ngài đắc thần thông, Ngài đắc đề mục nước. Rồi có lúc Ngài nhìn cô cung tần cung phi cổ đeo chiếc vòng ngọc màu xanh, Ngài chỉ nhìn chiếc vòng đó Ngài cũng đắc thiền màu xanh, dễ như vậy đó. Còn như Bồ Tát Tát Đạt mới 7 tuổi à, rồi lễ hội người ta rần rần rần rần thì người ta cũng để cho Ngài ngồi 1 chỗ cũng ngon lành sang trọng, rồi không lẽ ngồi nhìn 1 cậu bé 7 tuổi có gì đâu mà vui, thì thôi mạnh ai nấy lẳng xăng lẳng xăng thì Ngài còn có 1 mình. Ngài nhìn đâu Ngài thấy cũng nản hết trơn, 7 tuổi mà có huệ căn lắm, nhìn đâu cũng nản, thấy nắng noi, thấy máy con trùng con đé bị chim chóc nó ăn, rồi con chim lớn ăn hiếp chim nhỏ rồi đó, rồi người ta thì nhể nhại mồ hôi, rồi phì phò mệt nhọc. Ngài nhìn Ngài chán quá đi cho nên Ngài nhắm mắt lại, để làm gì? Nhắm mắt lại không có việc gì làm thì nhắm mắt lại thôi, không muốn nhìn nữa. Nhắm mắt lại. Mà khi nhắm mắt lại như vậy thì cái duy nhất Ngài ghi nhận được chỉ là hơi thở. Ngài bèn theo dõi ra nè, vào nè, có 3 seconds (giây) đắc sơ thiền. Người hữu duyên kỳ cục vậy đó nha.

1:35:00

Nhưng mà cũng có lúc nhiều khi tiền kiếp Ngài chỉ nhìn 1 giọt nước, chỉ nhìn 1 chiếc lá, nhìn chiếc vòng ngọc Ngài cũng đắc thiền. Cho nên đề mục tu thiền nó có nhiều trường hợp.

Thứ nhất là chú ý 1 bộ phận nào đó trên cơ thể. Rồi thứ 2 nữa là ngoài cơ thể. Thứ 3 nữa là, đó cái này mới mệt nè, thứ 3 tôi nhìn vô bảng tiếng Việt tôi hiểu được chết liền.

3. Thứ 3 là tu tập 4 vô lượng tâm để thấy đời còn dễ thương. Đi dăm phút đã về chón cũ. Các vị tưởng tôi nói đùa nhưng đó là sự thật. Bởi vì chỉ có 4 vô lượng tâm nó là đề mục mà mình nhìn thấy đời còn có chỗ dễ thương. Cũng may còn 4 cái này để thấy đời còn dễ thương. Là sao? Là hành giả thấy rằng mọi loài cần được hạnh phúc.

- Cái nhìn thứ 1 là muôn loài cần được hạnh phúc, cho nên mong muôn loài được hạnh phúc. Đó là tâm từ.

- Thứ 2, hành giả thấy muôn loài có quá nhiều đau khổ, cuộc đời máu lệ mà thì hành giả mong cho cuộc đời đừng khổ nữa. Đó là từ tâm.

- Thứ 3, trong cuộc đời vui ít khổ nhiều này người ta được cái gì mình nên mừng cho người ta chứ, mắc chi mà tị hiềm ghen ghét. Đó là hỷ vô lượng tâm.

- Còn xả vô lượng tâm là cao cấp nhất, hành giả thấy rằng trên đời này không có ai đáng ghét hết. Người xấu đáng thương mà người tốt là dễ thương. Người xấu là đáng thương bởi vì rồi đây họ sẽ bị ác nghiệp vạ hòng họ. Còn người tốt là người dễ thương là bởi vì họ là người rất là dễ gần, rất là dễ mến, họ là người đem lại an lạc cho bản thân và cho người khác. Như vậy trên đời này không có ai là dễ ghét, không có ai là khó thương mà chỉ có 2 hạng người: người xấu là đáng thương và người tốt là dễ thương. Cho nên may mà có tu đời còn dễ thương là câu đó đó.

Cho nên đề mục thứ 3 là 4 vô lượng tâm.

Và 4 đề mục còn lại là 4 đề mục vô sắc đã giảng rồi. Bữa nay phải giảng thêm chút nữa cho những người không có dịp nghe.

4 đề mục vô sắc là cái gì ta? Bây giờ phải nói vòng lại 1 chút.

Chúng sanh trong đời có nhiều hạng.

- Hạng thứ nhất là sống chết buồn vui với 5 trần. Có nghĩa là từ lúc lọt lòng cho đến khi chết là cứ chạy theo 5 trần thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng. Thích nghe cái này, thích nghe cái kia, thích nếm, thích ngửi, thích sờ chạm, thích êm ái, thích ngon, thích thơm, thích đẹp, thích du dương, lạnh lốt, vd như vậy. Nếu không được 5 cái này mà bị 5 cái ngược lại thì bèn khổ. Như vậy thì sống chết và buồn vui với 5 cái này thì gọi là hạng dục giới.

- Có 1 số chúng sanh trình độ cao cấp hơn bèn chán. Họ thấy ngày nào còn sống đam mê trong 5 dục thì chắc chắn ngày đó còn khổ bởi 5 dục, nhớ nha. Còn đam mê trong 5 dục thì còn khổ trong 5 dục, khổ trong 5 dục là sao ta? Khổ trong 5 dục tức là còn có khó chịu trong tâm, khó chịu trong thân, thì đó gọi là cái khổ trong 5 dục. Định nghĩa vắn tắt như vậy. Còn có khó chịu trong thân và khó chịu trong tâm tức là còn khổ thân và còn khổ tâm thì đó được gọi là khổ trong dục. Vị đó chán cái đó bèn tu tập thiền định bằng cách là chú ý đến những thứ vật chất hồi nãy mình mới vừa giảng xong. Họ nhìn miếng đất họ niệm nước, lửa, gió, họ niệm xanh vàng đỏ trắng, hư không ánh sáng. Họ cứ chú ý vào 1 trong 5 thứ đó họ niệm.

Còn các vị hỏi tôi tại sao mà có ai dạy không mà người chán dục biết tu thiền? Tôi nhắc lại nha, trong room thế nào cũng có người thắc mắc ủa tôi cũng biết bao nhiêu lần tôi chán mà sao tôi đâu có nghĩ ra cái chuyện đó. Nếu không vô chùa nghe đạo tôi đâu có biết mà tại sao có người biết. Xin thưa có 2 trường hợp mà người ta biết:

1) Là người đã từng tu thiền nhiều đời nhiều kiếp cho nên bây giờ cái chuyện mà họ đắc thiền trở lại nó dễ ẹc à, nó giống như những thiên tài toán học, thiên tài ngoại ngữ, thiên tài âm nhạc, thiên tài hội họa. Nói nó hơi tục, người ta nói chưa có ráo máu đầu đó, hỉ mũi chưa sạch đó, biểu lộ thể hiện ra 1 cái tay nghề, 1 cái nã bộ mà phải nói là cực kỳ xuất sắc để gọi là thiên tài, là thần đồng, là vì sao? Là bởi vì họ đã nhiều đời nhiều kiếp như vậy rồi. Đó là trường hợp thứ 1 là do tập khí nhiều đời.

2) Trường hợp thứ 2 là do chính những người đắc rồi họ dạy lại cho mình.

Đó là 2 trường hợp. Trường hợp 1 là tự mình do tiền căn mà tự quay lại, thứ 2 là do có ông thầy ông bày vẽ. Vd như mấy vị đạo sĩ, mấy vị Phật Độc Giác. Mấy vị Độc Giác không có dạy cho mình đắc đạo được nhưng mấy vị Độc Giác có thể hướng dẫn cho mình đắc thiền được, nhớ nha, cái này có à. Cho nên cái hạng thứ 1 là cái hạng đắm chìm trong dục, cái hạng thứ 2 chán dục để tu thiền nhưng đề mục tu thiền nó còn có hơi hướng vật chất, nó còn dính dính vô 3 cái vụ đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng, hư không và ánh sáng, còn dính lú tới hơi thở, tới xương xẩu, tới thể trược thì cái đó được gọi là chán dục nhưng mà thoát dục bằng con đường có dính lú tới dục 1 chút, tức là có dính lú tới vật chất 1 chút.

- Tới cái hạng thứ 3 mới ghê. Cái ông này ông cũng thiền sắc giới, nhưng ông thấy cái dục nó quá dễ sợ, quá đáng chán đi. Mà thiền sắc giới nó rời dục chưa có bao xa và chưa có bao lâu. Không biết trong room này hiểu không ta? Bữa hôm tôi nhớ tôi có dùng vd là mình ngủ trong phòng ngủ chứ mình đâu có ngủ trong toilet, nhưng mà cái phòng ngủ mà kế toilet là mình cũng không thấy thoải mái. Mình cứ nghe người ta vô đó, nghe tiếng người ta rặn, nghe tiếng người ta đánh rắm, nghe tiếng người ta dội nước, nghe tiếng người ta rửa tay, nghe tiếng người ta hong khô là mình đã khó chịu rồi mặc dù mình ngủ trên giường của mình, trong phòng ngủ của mình nhưng mà nó sát bên nhà cầu, mình cứ nghe nó nhọn nhọn làm sao. Trong room có hiểu không ta?

Cho nên cái hạng thứ 3 này nè là đang đắc thiền sắc giới là đã nản rồi. Nghĩ đến cái ông sắc giới này nó chưa xa dục giới bao nhiêu hết, nó cũng còn dấu vết của vật chất. Vị này mới chán mà chán bằng cách nào? Vị này mới nghĩ bây giờ khổ quá đi, mình không hưởng dục nhưng mà mình còn dính 3 cái đất nước lửa gió, bây giờ có cái gì mà nó không dính tới đất nước lửa gió đây? Vị ấy bèn ngửa mặt nhìn trời và thấy ra rằng cái cõi hư không bao la lồng lộng kia đúng là không còn mắc miếu dây dưa gì với đất nước lửa gió nữa, cho nên vị ấy bèn tác ý như sau: hư không là vô biên, ước gì ta phải hòa tan, tan loãng vào cõi hư không vơi vơi, lồng lộng trên kia vượt ngoài vòng kềm hãm,

giam cầm của đất nước lửa gió, hư không, ánh sáng. Khi mà vị ấy tác ý như vậy, nếu đủ duyên lành vị ấy bèn có 1 loại tâm xuất hiện mình gọi là đắc thiền.

1:43:53

Nhưng mà thật ra đắc thiền có nghĩa là nó có 1 loại tâm xuất hiện, loại tâm đó từ hồi đó giờ chưa có, trong kiếp này nó chưa từng có, đó là hư không vô biên xứ. Vị này mỗi lần nghĩ hư không là vô biên thì lập tức chìm sâu vào trong cảnh giới không còn biết cái gì trời đất, không còn biết đất nước lửa gió, xanh vàng đỏ trắng nữa. Nhưng nếu 1 người có huệ căn sau khi họ đắc được tầng hư không vô biên này xong thì sẽ có 1 ngày họ sẽ tiếp tục chán nữa. Đây là dấu hiệu của bậc đại nhân đó quý vị. Họ luôn luôn đi lên, đi tới, đi nữa, đi mãi. Họ không có vừa lòng, không hài lòng, không thỏa mãn quá sớm đối với những thành tựu của mình nha.

1 bậc tỷ phú cỡ như là Zuckerberg của facebook, hay là của ông Buffett hay là của ông Bill Gates, họ luôn luôn hướng tới cái xa, nữa, mãi chứ không phải như cái thứ tiêu thụ 3 mớ có tiệm tạp hóa, sáng sáng cái thằng chồng đi lấy hàng, đi giao hàng xong ra quán cafe ngồi đọc báo rồi tới trưa về nấu cơm bung cái cà mèn ra cho vợ. Tối dọn hàng về le lười đêm 1 mớ tiền được vài triệu là phê.

Cuối năm cái đi Thái Lan mua tầm bảy tám tạ nhang trầm, rồi đi Nhật mua 3 cái trà xanh đó, đi Trung Quốc mua tàu hũ thúi về là mãn nguyện, là tiếp tục con đường tạp hóa nữa. Trong khi mấy cha vua bất động sản, mấy cha vua dầu hỏa, vua công nghệ, mấy cha vua báo chí, vua truyền thông, đã lên tới vua thì họ không có dừng lại sớm như vậy đâu quý vị, đi xa, đi nữa và đi mãi. Ở VN mình có bầu Đức Hoàng Anh GL là họ phải bành trướng ra khỏi VN.

Ở đây cũng vậy, vị này sau khi người ta chán dục người ta mới đắc thiền sắc, sau đó chán thiền sắc người ta mới đắc hư không vô biên, rồi từ cái đắc hư không vô biên người ta mới thấy hư không nó bao la thiệt nhưng mà nó còn bị tâm biết. Như vậy cái tâm là bao la. Khi mà họ nghĩ như vậy họ bèn đắc cái tầng thiền thứ 2 là thức vô biên xứ. Rồi đến 1 lúc nào đó người đại căn đại duyên bèn thấy ra 1 chuyện là hư không là vô biên nhưng còn bị tâm biết, tâm tuy là vô biên nhưng còn bị cái tâm khác nó biết. Thì họ nhầm chán cả 2 cái này, họ nói tưởng 2 thằng bây ngon lành ai ngờ cũng là thứ không được việc, rách việc (1:46:25)

Thì khi họ tự chê 2 cái ông đó là rách việc thì họ bèn đắc cái tầng thứ 3 là nothing, không có gì hết, 2 thằng bây không thằng nào xài được hết. Hai đứa bây không đứa nào xài được hết, ākiñcaññāyatana là vô sở hữu, sở hữu ở đây không phải là posseses, mà nó là vô sở hữu nothing. Vô sở hữu là không có cái gì hết. Nhớ nha!

Họ vd họ thấy hư không cũng chẳng ra cơm cháo gì mà cái tâm biết hư không cũng chẳng ra cơm cháo gì. Hai thằng bây tệ quá! Thấy vậy mà không phải vậy. Khi họ thấy rằng 2 đứa nó không được việc là cái phờng rách việc, bèn đắc cái tầng thứ 3 là vô sở hữu xứ.

Người đại căn đại duyên họ lại không dừng ở đây, họ lại tiếp tục thấy, ở đây hoài sẽ đi đâu về đâu, sẽ đi đâu về đâu với cái ông này. Tối ngày cứ chửi 2 thằng kia là rách việc là sao ta? Khi mà họ chán cái ông rách việc này nè, họ bèn đắc cái tầng thứ 4 đó là sao? Vẫn là tầng thứ 3 trong 4 tầng vô sắc, tầng thứ 2 nhìn lại tầng 1 mà đắc, tầng thứ 4 nhìn lại tầng 3 mà đắc. Nhớ cái này nha, cái này phải nhớ. Thì cái tầng phi tưởng phi phi tưởng chính là tầng 3 nhưng mà nó nhìn lại tầng 3, đắc tầng 3 mà chán tầng 3 thì tự nhiên nó được tầng 4. Có nghĩa là cái tâm lúc này nó đạt đến cái mức vi tế. Vi tế là gì? Có nghĩa là trước đây chán dục còn vương vô đề mục kasina, sau đó chán kasina..... (mất tiếng), không cũng không được.

Như vậy thì tổng cộng mình vừa học xong bát giải thoát. Như vậy mình học xong 4 cái vô sắc tới cái cuối cùng diệt, thọ, tưởng, định.

8. Diệt, thọ, tưởng, định

Một vị tam quả hay La Hán có chứng tầng thiền phi tưởng phi phi tưởng, khi muốn nghỉ ngơi triệt để thì nhập xuất tầng thiền này rồi chú nguyện không tâm thức trong 1 thời gian nào đó, lâu mau tùy ý nhưng không quá 7 ngày nhân loại. Chỉ có Thánh nhân ở cõi người mới nhập loại định này được.

Bởi vì ngày có nhiều loại. Ngày ở cõi Tứ Thiên Vương bằng 50 năm của mình trên hành tinh này. Ngày của Đạo Lợi bằng 100 năm, cõi Dạ Ma bằng 400 năm, rồi của cõi Đâu Suất bằng 800 năm, cõi Hóa Lạc Thiên là 1600 năm, cứ như vậy nha. Rồi ở dưới địa ngục nó có những địa ngục hơi bị

lâu. 1 ngày 1 đêm ở dưới đó nó bằng 9 tỉ mấy năm tương đương với tuổi thọ của chư thiên cõi dục cao nhất đó là Tha Hóa Tự Tại Thiên, tức là tự tại cung của Ác Ma Thiên Tử. Tuổi thọ trên đó trên cõi dục thiên là cái cõi sát nút, sát biên giới với cõi Phạm Thiên đó, là 9 tỉ rưỡi năm. Trong khi đó cả tuổi thọ là 9 tỉ rưỡi ấy vậy mà nó có những cõi địa ngục mà 1 ngày 1 đêm của ảnh là 9 tỉ mấy năm, các vị nghĩ coi, mình lọt xuống dưới xong rồi trở lên không khờ người mới lạ. Ở lâu quá nó đốt riết thẳng nhỏ lên thẳng nhỏ khờ câm, nó khờ như cục gạch vậy.

Tôi đang nói cái gì mà tôi đi xa dữ vậy, à, tôi đang nói 7 ngày nhân loại, phải nói rõ ngày là ngày trên hành tinh này nè. 24 giờ, 1 giờ là 60 phút, 1 phút 60 giây đó nha.

Những vị La Hán, hoặc là tam quả A Na Hàm không có đắc tầng này thì đành chịu. Vị La Hán hoặc tam quả mà không đắc tới tầng này nè, mấy tầng này là thiên hiệp thế, cho nên chuyện đắc hay không đắc không quan trọng. Có nhiều vị đắc A La Hán rồi, đắc A Na Hàm rồi nhưng mà chưa đắc thiên tầng nào hết cũng có, hoặc có vị đắc nhưng mà chưa tới tầng này. Khi muốn nghỉ ngơi, vị đó có 2 cách.

- 1 là nhập thiên quả, có nghĩa là quán danh sắc y như hồi mình tu Tứ Niệm Xứ lúc còn phàm đó. Quán trong vòng 3 giây là mình mới an trú vào trong tâm Thánh quả của mình, vd như vậy. Tâm đó sơ quả, nhị quả, tam quả, tứ quả gì đó, an trú trong đó. Trước khi an trú mình có nguyện, tôi sẽ an trú, tôi sẽ sống bằng tâm quả đó trong vòng 1 tiếng, 2 tiếng, 1 tiếng rưỡi, 1 tiếng 47 phút, 49 phút. Chú nguyện như vậy là đúng giờ đó tự động nó ra. Nghĩa là đó là bình thường như vậy, không còn an trú trong tâm quả đó nữa. Đó là cách 1.

- Cách 2 là vị đó an trú trong tầng thiên nào vị đó đắc, vd sơ thiên, nhị thiên, tam thiên, đề mục đất, đề mục lửa, đề mục nước gì đó nha.

Đó là 2 cách nghỉ ngơi của vị Thánh, vị Thánh mà không đắc phi tướng phi phi tướng.

Nhưng mà riêng về phi tướng phi phi tướng, người đắc cái này thì có nhiều khi là phàm cũng đắc được, Tu Đà Hoàn cũng đắc được, A Na Hàm, A La Hán đều đắc được. Riêng chỉ có A Na Hàm và A La Hán cộng với tầng thiên này nè, tam quả, tứ quả cộng với phi tướng phi phi tướng đạt 1.54.20 thiên duyệt thọ tướng định. Có nghĩa khi cần nghỉ ngơi triệt để đó, không còn muốn hoàng pháp, không còn muốn đi khát thực, không còn muốn gặp ông A, bà B, thằng Tèo, thằng Tý, con Lan, con Hương, con Cúc, con Đào, con Yên, con Loan gì đó, không cần nữa. Vị ấy bèn nhập vào tầng thiên gọi là phi tướng phi phi tướng nội tâm trở về vi tế vô cùng tận. Và vị ấy xuất khỏi tầng thiên này và vị ấy nguyện như sau, trong vòng 3 ngày, 2 ngày, 1 ngày, trong vòng 20 phút, trong vòng 1 phút, có 1 phút nữa, ta sẽ nhập thiên duyệt. Thì khi tác ý như vậy, trong suốt thời gian đó, vị ấy hoàn toàn không có tâm thức.

Tôi biết tôi biết trong room này thế nào cũng có người đang nổi điên lên mà hỏi tôi là sư dựa vào đâu mà sư nói rằng có người nhập thiên duyệt mà 1 phút? Thì tôi xin mách cho người đó mở đùm tôi kinh Đại Bát Niết Bàn xem trong cái khoảnh khắc gọi là tiền viên tịch, có nghĩa là trước khi viên tịch Thế Tôn xuất nhập sơ, nhị, tam, tứ, ngũ thiên sắc giới, hư không vô biên, thức vô biên, vô sở hữu xứ, phi tướng phi phi tướng xứ, diệt thọ tướng định. Đó, rồi Ngài mới trở lại sơ thiên, sơ, nhị, tam, tứ, hư không vô biên, thức vô biên, vô sở hữu xứ, phi tướng phi phi thì trong đó có diệt thọ tướng định. Cho nên khi Thế Tôn trước khi Ngài tịch, theo thông lệ chư Phật 3 đời là Ngài phải xuất nhập 2 triệu 400 ngàn lần các tầng thiên sơ, nhị, tam, tứ, hư không vô biên, thức vô biên... tổng cộng là 8 tầng, 8 tầng tất cả.

Ở đây có 1 người hỏi 1 câu cực kỳ quái gở, là tại sao các vị này cần nghỉ ngơi? Mệt quá thừa bố. Mệt quá, quá mệt! Nói thật tôi có khả năng mà nhập 1 loại định nào đó để mà tôi nghỉ ngơi đó tôi đã nhập lâu rồi. Giảng như vậy không biết có ai nghe hay không, mà không biết họ có hiểu hay không, và không biết họ có hiểu đúng hay không? Thì các vị biết 1 trạng thái mà không có tâm nó đã lăm lăm quý vị biết không? Vd mình đi ngủ đi, mình còn có chiêm bao, rồi mình đi ngủ mình còn bị rêm, bị moi, cái gối lệch, gối lệch chần xô, rồi nực, rồi lạnh, rồi đắp mền, rồi đắp mền, rồi xúc mền bla bla... còn cái này mình tưởng tượng mình coi như biến mất 100% ra khỏi cuộc đời ngũ trược ác thế coi như vui ít buồn nhiều, lựu đạn cà chớn thì chất ngất trùng dương, coi như không tâm trong thời gian đó nó cực kỳ sung sướng nha.

Và các vị chắc hẳn tại đây cho nên không nghe giảng cái này. Trên đời này nó có nhiều thứ hạnh phúc, nhiều kiểu hạnh phúc.

Kiểu 1: có cái gì đó và không có cái gì đó

Và cái không này nó lại có 2. Một là không có cái mình ghét thì mình được hạnh phúc. Nhưng mà nó có trường hợp thứ 2 nữa là không còn cái gì hết cũng là hạnh phúc. Cái này mới ghê. Tôi nói lại lần nữa. Tôi, người đang nói chuyện đây, thật sự tôi đã trải qua cảm giác giống như vậy. Tức là đói mà nhìn trên bàn không có gì ăn, đó là 1 cái khổ. Mà ăn xong rồi mình chạy vào phòng mình lấy cái gì xong mình trở ra thấy ai đã dọn sạch bèn hạnh phúc. Đặc biệt như vậy nha, nó bèn hạnh phúc.

Chẳng hạn hôm nay có mấy người bên Đức họ qua, bên Đức bên Thụy Sĩ họ đang ở chung với tôi nè. Họ tới họ chơi, họ nấu nướng dùm, tới giờ ăn tôi nghe họ dọn là tôi lục cục. Mà mình liếc ra mình thấy họ dọn là mình thấy hạnh phúc. Mà ăn xong xuôi rồi mình thấy có người dọn bèn hạnh phúc. Còn khi có 1 mình mình đó, hồi đói, mình bày ra là mình thấy đau khổ, rồi lúc dọn cũng là đau khổ. Cho nên người ta mới có 1 câu hỏi rất là khoa học và rất là nhân văn và cũng rất là xã hội. Rằng thì là tại sao đàn ông lấy vợ thường mập hơn khi mà độc thân? Thì người ta trả lời thế này: Khi ta độc thân mở tủ lạnh không thấy gì hấp dẫn bèn leo lên giường. Khi lấy vợ rồi leo lên giường thấy không có gì hấp dẫn bèn tuột xuống mở tủ lạnh. Chỉ vì lý do này mà đàn ông có vợ thường mập hơn đàn ông không vợ.

Cho nên ở đây nhập thiên duyệt là sao? Là vị ấy muốn bỏ hết, bỏ hết. Muốn nghỉ ngơi 1 cách triệt để. Toàn triệt hoàn toàn, ok. Bây giờ là, phải 4 giờ không à? Đúng rồi, xin hẹn bà con ngày mai. Chúc các vị ngày vui, 1 đêm an lành, ngày mai chúng ta học bữa cuối, bữa cuối của tuần này. Ngày 14 tháng 1 chúng tôi về nghỉ, mong rằng chỗ chúng tôi ở, chưa biết ở đâu nhưng mà sẽ có internet để lớp học không gián đoạn.

Chúc các vị 1 ngày vui.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.
